

Misterul deconspirat

David Clayton

– Un studiu despre identitatea lui Dumnezeu –

Cuprins

Prefață	Pag. 3
1. Cine este Dumnezeu?	Pag. 4
2. A avut Dumnezeu un Fiu pe care să-L dea?	Pag. 7
3. Divinitatea lui Hristos	Pag. 13
4. Omniprezența lui Dumnezeu	Pag. 16
5. Unde este a treia persoană?	Pag. 18
6. Rădăcinile Trinității	Pag. 21
Apendix	Pag. 25

Scopul acestei broșuri este acela de a descoperi identitatea lui Dumnezeu și astfel, adevăratele dimensiuni ale dragostei Sale. Broșura „Misterul deconspirat”, alături de revista „**Divina Vindecare**” pe care o tipărim lunar, sunt trimise **gratuit** oricui dorește să le citească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la:

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139, jud. Hunedoara, cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Prefață

Ce înseamnă cuvântul „Dumnezeu”? În mod general, cuvântul se referă la orice este privit ca fiind superior sau care este venerat. Însă, Biblia ne învață că nu există decât un singur Dumnezeu **adevărat**, și că acest Dumnezeu este cea mai mare Ființă din Univers. Toate lucrurile vin de la El, toată puterea Îi aparține și El este mai presus de toți.

Cine este Acest Dumnezeu? Creștinii au păreri diferite despre acest subiect. De fapt, atunci când ne gândim la acest lucru cu atenție, ne vom da seama că, în mijlocul creștinismului, sunt venerați mai mulți dumnezei diferiți, cu toate că numai **Unul** dintre ei este Cel adevărat. Este posibil ca mulți dintre noi să venerăm un dumnezeu fals, dacă ideile pe care le avem despre El sunt greșite. Întrebarea este: cărui Dumnezeu te închini? Te închini adevăratului Dumnezeu al Bibliei sau te închini unei idei false despre Dumnezeu? Să nu uităm faptul că cei care se închină lui Dumnezeu, trebuie să I se închine în duh și în adevăr (Ioan 4:24).

Biblia ne învață că cei care nu iubesc adevărul **vor fi amăgiți** și vor primi o minciună. Datorită faptului că ei cred această minciună, ei vor fi condamnați și nimiciti (2 Tesaloniceni 2:10-12). Isus Însuși a spus: „*Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu*” (Ioan 17:3). Și totuși, cum Îl putem cunoaște pe Dumnezeu dacă nici măcar nu știm cu cine vorbim și pe cine numim „Dumnezeu”?

Binecunoscutul autor creștin A.W. Tozer a avut absolută dreptate atunci când a scris următorul pasaj:

„Ceea ce ne vine în minte atunci când ne gândim la Dumnezeu reprezintă cel mai important lucru despre noi.

Istoria omenirii va demonstra probabil faptul că niciun popor nu s-a ridicat mai presus de religia lui, iar istoria spirituală a omului va demonstra faptul că nicio religie nu a fost mai mare decât propria sa idee despre Dumnezeu. Închinarea este curată sau josnică în funcție de gândurile înalte sau mai puțin înalte pe care închinătorul le are despre Dumnezeu.

Din acest motiv, cea mai importantă întrebare pentru Biserică este mereu Dumnezeu Însuși și cel mai îngrozitor adevăr despre orice om nu este ce spune sau ce face, ci convingerea sa lăuntrică despre caracterul lui Dumnezeu. Datorită unei legi adânci a sufletului, tindem să ne transformăm după imaginea mentală pe care o avem despre Dumnezeu. Acest lucru este adevărat nu numai în ceea ce-i privește pe creștini, dar și pe cei care-i însoțesc pe aceștia...

Dacă vom obține de la cineva un răspuns clar la întrebarea „Ce îți vine în minte atunci când te gândești la Dumnezeu?”, vom putea prevedea cu certitudine viitorul său spiritual. Dacă vom putea ști cu siguranță ceea ce gândesc despre Dumnezeu cei mai influenți lideri religioși de azi, am putea fi capabili să prevedem, cu o oarecare precizie, unde va sta Biserica mâine...

Este de o importanță imensă pentru noi ca ideea pe care o avem despre Dumnezeu să corespundă cât de mult posibil cu adevărul despre Ființa Lui. În comparație cu ideile pe care le avem despre El, declarațiile noastre doctrinale sunt de o importanță infimă. Ideea pe care o avem în realitate despre Dumnezeu poate să zacă îngropată sub gunoiul noțiunilor religioase convenționale și este posibil să aibă nevoie de o cercetare riguroasă și serioasă înainte de a fi dezgropată și arătată așa cum este în realitate. Numai după un efort dureros de cercetare de sine este posibil să descoperim ceea ce credem cu adevărat despre Dumnezeu.

O idee corectă despre Dumnezeu este fundamentală nu numai pentru teologia sistematică, dar și pentru viețuirea creștină practică. Închinarea este asemenea temeliei unui templu: dacă nu este puternică sau din plumb, întreaga construcție se va prăbuși mai devreme sau mai târziu. Eu cred că, în doctrină, există o eroare sau un eșec în a aplica etica creștină a cărei cauză nu poate fi decât o idee imperfectă sau josnică despre Dumnezeu”. („Cunoașterea Celui Sfânt” de A. W. Tozer)

În această broșură, studiem adevărul despre Dumnezeu și vom înlătura perdeaua „misterului” care a fost așezată pe această doctrină, pentru atât de mult timp.

Cine este Dumnezeu?

Câți dumnezei?

Nu există decât un singur Dumnezeu. Acesta este adevărul biblic clar. Atât Vechiul, cât și Noul Testament afirmă acest lucru într-un limbaj foarte clar (Deuteronomul 6:4; Marcu 12:29). Oricine privește Biblia ca fiind autoritatea supremă, recunoaște acest adevăr. Insistența cu care Biblia accentuează monoteismul cere ca Dumnezeu să fie definit ca fiind Unul, ca un El. Nu este decât Unul ca El. Pavel a afirmat:

„... nu este decât un singur Dumnezeu ...”. (1 Corinteni 8:6)

„Căci nu este decât un singur Dumnezeu ...”. (1 Timotei 2:5)

Iacov a afirmat: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!”. (Iacov 2:19)

Isus a spus: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn””. (Marcu 12:29)

Cum a devenit un Dumnezeu trei persoane?

Biblia afirmă, de asemenea în mod clar, divinitatea naturii lui Isus și a Spiritului Sfânt, precum și cea a Tatălui (Ioan 1:1; 1 Corinteni 3:16). Cum poate fi acest fapt explicat în contextul adevărului că nu există decât UN singur Dumnezeu? La Conciliul de la Nicea, din anul 325, teologii au discutat despre acest subiect și au pus acolo bazele doctrinei Trinității, declarând că Isus este Dumnezeu (vezi capitolul 6!). În cadrul unui conciliu ulterior de la Constantinopol, din anul 381, ei au declarat că și Spiritul Sfânt este Dumnezeu și au formulat doctrina Trinității care a rămas în biserici (cu mici modificări) până în ziua de azi.

Această doctrină afirmă că termenul „Dumnezeu”, în loc de a se referi la o singură persoană atotputernică ce este Domn peste toți, se referă, de fapt, la o „substanță” divină. O entitate misterioasă care este formată din trei părți, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toate trei compunându-L pe Dumnezeu. Acesta este conceptul popular al Trinității care a fost formulată de Biserica Catolică și care a fost acceptată de majoritatea denominațiilor creștine.

Conceptul istoric al Trinității

Doctrina, așa cum a fost în final formulată, afirmă că termenul „Dumnezeu” se referă de fapt la o singură substanță sau Ființă. Această substanță se manifestă pe sine sub forma a trei Persoane: Tată, Fiul și Duhul Sfânt, care nu sunt trei dumnezei, ci un singur Dumnezeu în trei forme. Acest termen „ființă” nu înseamnă că El este o singură Persoană, ci mai degrabă că este o singură **substanță** numită „Dumnezeu” și că această substanță se exprimă pe sine în trei feluri, sub forma a trei manifestări sau persoane. Acesta este motivul pentru care Isus și Spiritul Sfânt sunt considerați a fi „cosubstanțiali” (de aceeași substanță) cu Tatăl. Aceasta constituie o depărtare radicală de la conceptul Scripturii despre Dumnezeu, care este întotdeauna înfățișat de Biblie ca fiind o Ființă personală, individuală, pe care Îl privim ca fiindu-ne Tată și împreună cu care ne putem bucura de o părtășie personală. Conceptul trinitarian despre Dumnezeu Îl înfățișează într-o substanță impersonală.

În timp ce termenul „ființă” se referă în mod normal la o persoană, totuși, atunci când este folosit în legătură cu doctrina Trinității, i se dă un alt înțeles. Următorul citat dintr-un articol care tratează subiectul Trinității, descrie această definiție a lui Dumnezeu: „Doctrina Trinității afirmă simplu că există o ființă veșnică a lui Dumnezeu - indivizibilă, infinită. Această o singură ființă a lui Dumnezeu este împărțită de către trei persoane co-egale și co-eterne: Tatăl, Fiul și Spiritul. Este necesar ca aici să facem deosebire între termenii ‚ființă’ și ‚persoană’. Evident că ar fi o contradicție să spunem că există trei ființe într-o singură ființă sau trei persoane într-o singură persoană. Așadar, care este diferența? Noi recunoaștem în mod clar diferența dintre o persoană și o ființă în fiecare zi. Spre exemplu, vorbim despre ‚ființa’ omului - o ființă omenească. O pisică este o ființă, câinele etc. Și totuși, știm că există și atribute personale. Asta înseamnă că înțelegem ideea de ‚ce’ și ‚cine’ atunci când vorbim despre o persoană. Biblia ne spune că există trei clasificări a ființelor personale - Dumnezeu, omul și îngerii. Ce este o personalitate? Abilitatea de a avea emoții, voință, de a te exprima pe tine însuși. Pietrele nu pot vorbi. Pisicile nu pot gândi pentru ele însele în raport cu alții și, să spunem, să lucreze pentru binele rasei lor. De aici, noi afirmăm că există o singură ființă eternă, infinită a lui Dumnezeu, împărțită pe deplin și în mod complet de trei persoane: Tatăl, Fiul și Spiritul. Un singur ‚ce’, trei ‚cine’” („O scurtă definiție a Trinității” de J.E. White).

Din nou, această idee distruge complet ideea biblică despre Dumnezeu ca o ființă plină de iubire, un caracter cu care putem interacționa și cu care putem avea părtășie mai degrabă decât o existență impersonală care locuiește în trei persoane. Observați că, în acest fragment, Dumnezeu este numit un ‚ce’, în timp ce Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt sunt numiți ‚cine’.

De fapt, conceptul Trinității nu este departe de ideile panteiste ale mișcării „New Age” și ale misticismului oriental, care Îl privesc pe Dumnezeu ca pe o existență universală, care cuprinde și include totul din univers mai degrabă decât o persoană individuală care are propria Sa personalitate unică. În Biblie, Dumnezeu este o Persoană! El este o Persoană distinctă. **El nu este un comitet, o esență, o substanță sau o natură deținută de trei persoane. Aceasta este o definiție omenească ce nu se potrivește cu Scriptura.**

Vă rog să considerați cât de ridicole ar fi următoarele versete dacă ne-am gândi la Dumnezeu ca la trei Persoane:

„Fiindcă atât de mult a(u) iubit Dumneze(ii)u lumea, că a(u) dat pe singurul Lui (Lor) Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3:16)

„Totuși pentru noi nu este (sunt) decât un singur (trei) Dumneze(i)u: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi”. (1 Corinteni 8:6)

„Este (sunt) un singur (trei) Dumneze(i)u și Ta(ți)tă al (ai) tuturor, care este (sunt) mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este (sunt) în toți”. (Efeseni 4:6)

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumneze(ilor)u Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere”. (1 Corinteni 15:24)

Dacă Dumnezeu este trei, de ce afirmă Noul Testament din nou și din nou că El este unul, și că Acest Unul este (numai) Tatăl? Încercând să explice acest mister, am auzit o persoană care spunea că Dumnezeu a așezat în Biblie în mod deliberat afirmații care să-i încurce pe cei care sunt predestinați pierzării (credea în predestinare). Este interesant faptul că cei care cred în Trinitate vor afirma că doctrina se subînțelege în versete ca Matei 28:19 sau 2 Corinteni 13:14. Ce înseamnă acest „se subînțelege”? Ceva ce este subînțeles sau dedus nu poate niciodată să schimbe un clar „așa zice Domnul”. O afirmație clară anulează oricând o doctrină bazată pe subînțelesuri, iar Biblia este plină de afirmații clare, care declară că Dumnezeu este Tatăl.

Diferite definiții

Este adevărat faptul că există creștini care au respins doctrina tradițională a Trinității și au realizat faptul că este falsă. Din păcate, puțini dintre ei au mers pe simpla cale de a accepta tot ceea ce Biblia declară la acest subiect. În loc de a face aceasta, „au născocit multe invenții”. (Eclesiastul 7:29 KJV)

1. Unii au concluzionat că Isus și Tatăl trebuie să fie **aceeași Persoană** care joacă roluri diferite, în timpuri diferite.

2. Alții au concluzionat că termenul „Dumnezeu” este un substantiv colectiv care se referă de fapt la **trei Dumnezei (!!!)** care lucrează împreună în unitate. Acest crez în trei Ființe co-egale, co-eterne și co-omnipotente care **nu au legătură Una cu Alta** reprezintă, în mod clar, Triteismul, doctrina celor trei dumnezei, chiar dacă pretenția este că sunt trei în unul, în sensul că sunt uniți în caracter, scopuri și idealuri.

3. Unii, asemenea Martorilor lui Iehova, au concluzionat că Isus a fost o ființă creată care S-a ridicat mai presus de toate celelalte ființe create, transformându-Se astfel într-un fel de dumnezeu, dar nu o ființă divină în sensul în care Tatăl este divin.

În mod trist, nici una dintre aceste teorii nu au reușit să armonizeze **TOATE** dovezile biblice. Într-adevăr, toate au învăluit adevărul într-un nor de ceață atât de des, încât singura explicație pe care o pot oferi contrazicerile acestor teorii, este aceea de a declara că subiectul „Dumnezeu” este **un mister**. Teoria respectivă (depinde de grupul care o susține) trebuie să fie acceptată, iar contrazicerile și inconsecvențele – atribuite tărâmului „misterului”.

Însă, adevărul Bibliei este atât de clar și de simplu, încât fiecare copil care citește Biblia, fără a fi infectat de influența omenească, îl va înțelege imediat.

Unul dintre motivele principale pentru toată această confuzie este faptul că nu am folosit definițiile Bibliei pentru anumite cuvinte. Poate cineva să arate UN SINGUR loc din Biblie în care cuvântul „Dumnezeu” înseamnă mai mult decât o singură persoană? Dacă Biblia nu afirmă aceasta, cum putem îndrăzni să ne luăm libertatea de a o face noi? Unii vor afirma că termenul „elohim” o face, dar dovezile împotriva acestei interpretări ale termenului sunt atât de puternice, încât orice persoană sinceră nu îl va folosi pentru a dovedi un Dumnezeu trei-în-unu.

„Elohim”

Termenul „elohim” este unul ebraic, folosit de sute de ori în Vechiul Testament pentru a se referi la adevăratul Dumnezeu. Susținătorii Trinității au afirmat deseori că folosirea acestui termen dovedește Trinitatea, și asta pentru că, literalmente, el înseamnă „dumnezei”. Unul dintre apărătorii Trinității insistă că versetul din Geneza 1:1 ar trebui citit astfel: „La început, DUMNEZEII au creat cerul și pământul”. Motivul pentru aceasta este faptul că termenul „Dumnezeu” este tradus din cuvântul „elohim”, pe care el insistă să-l traducă astfel: „dumnezei”.

Însă, în opinia multor erudiți biblici, acest termen nu înseamnă în mod necesar mai mult decât unul, ci este folosit pentru a accentua maiestatea și grandoarea lui Dumnezeu mai degrabă decât a indica faptul că Dumnezeu este mai mult decât o singură Ființă. Puțină rațiune va demonstra foarte ușor că acești erudiți au dreptate. Să

examinăm câteva adevăruri:

1. Evreii înșiși nu au crezut niciodată într-un Dumnezeu care este format din mai multe persoane și nici nu au crezut în mai mult decât un singur Dumnezeu. Ei nu au făcut aceasta în timpurile biblice și nu o fac nici astăzi. Eu nu au găsit **niciodată** ideea de pluralitate în cuvântul „elohim” atunci când se referea la adevăratul Dumnezeu. Erudiții de astăzi, care insistă că termenul „elohim” ar trebui tradus prin „dumnezei”, înțeleg limba ebraică mai bine decât au făcut-o iudeii?

2. În Exodul 7:1 citim: „*Domnul a zis lui Moise: ,Iată că te fac Dumnezeu (Elohim) pentru faraon; și fratele tău, Aaron, va fi prorocul tău’*”. Ce ar trebui să înțelegem prin folosirea termenului „elohim” de aici? Să înțelegem că Iehova l-a transformat pe Moise în câțiva dumnezei? Poate într-o divinitate întreită? Citiți, de asemenea, Judecători 16:23, 24 și veți descoperi cum chiar divinitățile păgâne (Dagon și Baal) au fost numite „elohim”. 1 Regi 18:27 este în mod deosebit interesant: „*La amiază, Ilie și-a bătut joc de ei și a zis: ,Strigați tare, fiindcă este dumnezeu (elohim); se gândește la ceva, sau are treabă, sau este în călătorie, sau poate că doarme, și se va trezi’*”.

Aici Ilie se referă la Baal, un singur dumnezeu fals, folosind cuvântul „elohim”. Voi reda mai jos câteva citate extrase din publicații foarte apreciate care sprijină interpretarea de mai sus a termenului „elohim”:

„Ideea ciudată, potrivit căreia termenul ‚elohim’ se referă la Trinitatea persoanelor din Dumnezeire, cu greu își găsește vreun susținător în rândul erudiților. Acest termen exprimă fie ceea ce gramatica numește pluralul de excelență, fie denotă plinătatea puterii divine, suma puterilor deținute de Dumnezeu”. (William Smith, „Un dicționar al Bibliei”, pag. 220)

„Termenul ‚elohim’ poate fi mai degrabă explicat ca un plural intensiv, exprimând măreția și maiestatea”. („The American Journal of Semitic Language and Literature”, vol. XXI, pag. 208)

„Exegeza unei pietăți răutăcioase va găsi doctrina Trinității în forma de plural a termenului ‚elohim’”. („Dumnezeu”, Enciclopedia Religiei și Eticilor).

„Dogmaticii timpurii aveau părerea că o doctrină atât de esențială ca cea a Trinității nu putea fi cunoscută celor din Vechiul Testament. ... Niciun teolog modern ... nu poate menține un asemenea punct de vedere. Numai o exegeză nepotrivită, care trece cu vederea bazele interpretării, poate face referire la Trinitate în forma de plural a numelui divin ‚Elohim’. Forma de plural se găsește în Geneza 1:26 sau în exprimări liturgice ca cele trei binecuvântări aaronice din Numeri 6:24-26 sau trisagionul din Isaia 6:3”. („The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge”, vol. 12, pag. 18).

„Forma de plural a numelui lui Dumnezeu ‚elohim’ din Scripturile ebraice a fost deseori citată ca dovadă a pluralității persoanelor din Dumnezeire ... O asemenea folosire a Scripturii nu va sluji avansării adevărului sau să fie de folos pentru doctrină. ... Pluralul ‚elohim’ poate foarte bine să indice multitudinea puterilor divine în divinitate ca trei distincții personale, sau poate fi explicat ca pluralul maiestății sau excelenței. Asemenea forme de exprimare sunt susceptibile prea multor explicații care sunt folosite ca dovezi valide ale Trinității”. (Milton Terry, „Hermeneutici biblice”, pag. 587)

Atunci când Isus a citat Deuteronomul 6:4, în răspunsul pe care l-a dat cărturarului (Marcu 12:29), nu a spus „Domnul Dumnezeii noștri...”. El nu a înțeles termenul „elohim” ca însemnând Dumnezei, ci El a citat termenul ca însemnând **Dumnezeu**. Cărturarul a fost de acord și a răspuns: „*Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El’*”. (Marcu 12:32)

Și cărturarul a înțeles cuvântul ebraic „elohim” ca însemnând o Persoană, la care S-a referit ca fiind „El”. Interpretarea lui Hristos este de o mai mare valoare decât cea a lui James Strong sau a altor mii de asemenea erudiți.

Dovezile Noului Testament

Au crezut apostolii într-o trinitate? În afară de cărțile lui Luca și a Faptelor Apostolilor, întreg Noul Testament a fost scris de oameni care au fost personal învățați de Domnul Isus. Chiar și apostolul Pavel, chiar dacă nu l-a întâlnit niciodată pe Isus personal cât timp a fost pe pământ, mărturisește că a fost învățat de Hristos (Galateni 1:11, 12). Le-a descoperit Isus acestor apostoli un Dumnezeu trinitarian? I-a învățat El această doctrină atât de radical diferită de conceptul Vechiului Testament despre Dumnezeu? Dacă da, de ce nu au predicat ei aceasta cu atâta putere și claritate cu care au predicat faptul că Isus era **Fiul** lui Dumnezeu? Cum se face că această doctrină „nu este în mod explicit învățată în Noul Testament” („Encarta Britannica”), ci mai degrabă subînțeleasă din anumite pasaje? Aceasta este calea prin care Dumnezeu face cunoscut adevăruri importante? – Oferindu-ne numai anumite aluzii și lăsându-ne pe noi să formulăm propriile concluzii? Cum se face că afirmațiile Noului Testament declară în mod consecvent că nu există decât **UN SINGUR DUMNEZEU** și că acest Dumnezeu este Tatăl (1 Corinteni 8:4-6; Ioan 17:3; Efeseni 4:6)? Nu au știut acești apostoli adevărul despre Dumnezeu? Cum putem noi conluziona că scrierile lor sugerează ideea că Dumnezeu este o Trinitate, în timp ce ei înșiși au proclamat că El este o singură Persoană? De ce ar face ei asta? Este posibil ca ei să fi sugerat ceva de care nici ei nu erau siguri, idee pe care au lăsat-o generațiilor viitoare de „teologi” să o lămurească?

Dovada Noului Testament este de maximă importanță datorită câtorva motive:

1. Noul Testament este reflectarea vieții și a învățăturilor lui Isus Însuși, Singura Ființă care a venit vreodată din cer pentru a ne învăța lucrurile cerești.

2. Noul Testament dezvoltă și explică învățăturile Vechiului Testament.

3. Dumnezeu Însuși, în forma Spiritului Său cel Sfânt, a locuit în scriitorii Noului Testament. Învățăturile lor au fost cele mai curate care au fost vreodată oferite oamenilor, cu excepția celor ale lui Hristos Însuși.

De ce se referă scriitorii Noului Testament în câteva locuri la Tatăl ca fiind **SINGURUL** Dumnezeu? (1 Corinteni 8:6; Efeseni 4:6, etc.). De ce S-a referit Isus la Tatăl Său ca la **SINGURUL** Dumnezeu adevărat? (Ioan 17:3). Ar trebui să acceptăm definiția din Biblie despre Dumnezeu.

„...nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile...”. (1 Corinteni 8:6)

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”. (Efeseni 4:6)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat...”. (Ioan 17:3)

„Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”. (Ioan 20:17)

- capitolul 2 -

A avut Dumnezeu un Fiu pe care să-L dea?

Astăzi, mulți creștini afirmă că Isus nu a fost Fiul lui Dumnezeu până când nu a fost conceput în pântecele Mariei sau până când nu a fost înviat după crucificarea Sa (Romani 1:4). Alții spun că El nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu în sensul că Își are originea din Dumnezeu, ci numai în sensul că este o parte din ființa care Se numește Dumnezeu.

Pot face toate aceste afirmații față testului cercetării amănunțite? Sunt aceste concluzii rezonabile în lumina tuturor adevărilor? Isus, ca de altfel întreg Noul Testament, descoperă faptul că dragostea lui Dumnezeu a fost în mod suprem manifestată în faptul că L-a dat pentru oameni pe „Singurul Său Fiu născut”.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3:16 KJV)

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. (1 Ioan 4:10)

Să ne oprim puțin pentru a ne gândi la aceasta. Dumnezeu dorește ca oamenii să aprecieze cât de mult îi iubește El. Întregul Său scop de la începutul lumii a fost acela de a face cunoscut dimensiunea dragostei Sale pentru oameni. Atunci când, în final, a arătat plinătatea dragostei Sale în întreaga ei splendoare pentru ca întregul univers să o poată vedea, aceasta s-a consumat în faptul că a trimis pe Cineva pe pământ ca să moară pentru oameni. În acest act de a trimite această Persoană, Dumnezeu a descoperit dragostea Sa într-un mod în care nu mai fusese niciodată văzut până atunci și care nu va fi niciodată egalat în toată veșnicia.

O întrebare vitală

Există două întrebări vitale la care noi înșine va trebui să oferim răspunsuri. Prima: Cine a fost această Persoană pe care a trimis-O Dumnezeu? Această întrebare este vitală pentru că, dacă trimiterea acestei Persoane reprezintă factorul cheie în descoperirea dragostei lui Dumnezeu, atunci trebuie să fie clar faptul că întrebarea cheie este: care a fost legătura dintre această Persoană și Dumnezeu?

Aș dori să vă explic ce vreau să spun. Dacă Ioan 3:16 ar fi spus: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat un înger pe care l-a creat...”, sau: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pe prietenul Său...”, ne-ar fi impresionat pe noi aceasta în ceea ce privește dragostea lui Dumnezeu ca fiind atât de mare? Oamenii ar fi înțeles ce înseamnă că Dumnezeu a dat un înger. Am fi înțeles de asemenea și dacă Dumnezeu ar fi dat pe prietenul Său. Dar ar fi descoperit aceasta cu adevărat dragostea lui Dumnezeu pentru om? Adevărul este că mărturia consecventă a lui Dumnezeu este că El L-a dat pe FIUL Său. Sau, cum a spus chiar acel Fiu, „pe Singurul Său Fiu născut”. Cât de mare este dragostea lui Dumnezeu pentru noi? Răspunsul la această întrebare se învârtă în jurul identității lui Isus. Numai în măsura în care putem să înțelegem adevărata identitate a lui Hristos, vom putea aprecia enormitatea sacrificiului pe care Dumnezeu l-a făcut pentru om, și de aici magnitudinea dragostei Sale pentru noi.

De ce Îl numește Biblia pe Isus „Fiul lui Dumnezeu”? Este acest termen unul care a fost născocit numai de scriitorii Evangheliilor, a fost un termen simbolic, a fost un titlu asemenea termenului „profet” (așa cum au sugerat unii)? Adevărul clar este că Dumnezeu Însuși, în prezența unei mulțimi din popor a proclamat: „Acesta este Fiul Meu preaiubit” (Matei 3:17). Din nou, Isus Însuși, în repetate rânduri, a declarat că este FIUL lui

Dumnezeu și, mai mult decât atât, „*Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu*” (Ioan 3:16). Nimeni nu îndrăznește să contrazică mărturia acestor două Ființe, și nici să o pună pe seama tradiției, a obiceiului sau a greșitei înțelegeri. Cu siguranță, Dumnezeu a cunoscut identitatea lui Isus, iar Isus Însuși trebuie să-și fi cunoscut propria identitate. Să reținem atunci faptul că, în căutarea de a explica minților omenești legătura dintre Dumnezeu și Isus, atât Isus, cât și Dumnezeu au folosit cuvintele „Fiu” și „Tată”. De aceea, orice ființă umană este vinovată de cea mai mare supoziție dacă ajunge la concluzia că Isus este altcineva decât **Fiul** lui Dumnezeu.

Și-a cunoscut Isus propria identitate?

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”. (Ioan 3:16 KJV)

Adevărul exprimat în aceste câteva cuvinte este atât de profund, atât de mișcător și înălțător, încât ne va sluji drept fundament pentru cercetarea și studiul întregii planete pentru încă o sută de milioane de ani. Foarte simplu afirmat, ușor de citit, dar vast și cuprinzător în scopul său, conține cele mai valoroase adevăruri care au fost vreodată revelate universului!

1. Dragostea lui Dumnezeu pentru păcătoșii lipsiți de dragoste.
2. Adâncimile necuprinse ale acestei iubiri.
3. Infinita valoare a darului pe care El l-a dat.
4. Simplitatea și desăvârșirea mântuirii asigurate.

Pare incredibil faptul că un adevăr atât de simplu și clar afirmat și, în același timp, atât de important pentru recuperarea omului din consecințele și pedeapsa păcatului este atât de desperat și pe deplin atacat de oamenii care pretind a fi credincioși Scripturii. Este uimitor să vezi până unde merg acești oameni și mijloacele pe care le folosesc în încercările lor de a distruge aceste adevăruri atât de limpede afirmate în acest verset prețios.

Unii afirmă plini de încredere: „Ei bine, dar termenul grecesc pentru ‚născut’ este ‚monogenes’ care nu înseamnă ‚singurul născut’ ci ‚unic’”.

Alții „teologi” spun cu siguranță: „Isus nu a fost Fiul lui Dumnezeu înainte de a veni pe pământ. Vezi tu, El nu a fost născut până în momentul în care a apărut în Betleem”.

Alții dintre acești oameni învățați batjocoresc ignoranța celor ca noi, care credem că Isus a fost Fiul literal al lui Dumnezeu, care a ieșit din Tatăl în zilele dinainte de începerea timpului. „Ceea ce aveți nevoie să înțelegeți”, spun ei, „este stilul în care au scris autorii Bibliei. Expresia ‚Fiul lui Dumnezeu’ a fost una ebraică, aplicată de acești apostoli lui Isus, pentru că, în ochii lor, El era Cineva deosebit”.

Și astfel, adaugă teorie după teorie, toate având drept scop de a distruge adevărul simplu al identității lui Isus, și anume, că El este Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl din zilele veșniciei. Nu este deloc surprinzător faptul că dușmanul adevărului încearcă cu toată puterea să distrugă sau să pună în umbră acest adevăr. Dacă reușește aceasta, atunci oamenii nu vor înțelege niciodată dragostea Tatălui pentru omenire, căci acesta este adevărul care ne va elibera din robia păcatului. Acesta este adevărul care reprezintă subiectul central al studiului întregului univers.

Titlul „*Singurul Fiu născut*” nu a fost oferit lui Isus sau ales de ucenici. Dacă acceptăm Biblia fiind conformă cu realitatea, atunci Isus a fost Cel care S-a referit la Sine pentru prima dată ca fiind „*singurul Fiu născut*” al lui Dumnezeu (Ioan 3:16). Am putea spune că ucenicii au avut la început idei confuze referitoare la identitatea lui Isus. Probabil că unii au crezut că este un mare profet. Poate că alții au crezut că este Ilie care s-a întors. Este posibil ca cei mai mulți să fi crezut că este Hristos (dar nu neapărat o Ființă Divină). Dar în ceea ce-L privește pe Isus? **A fost El conștient de propria Sa identitate?** Atunci când S-a referit la Sine ca la „*Singurul Fiu născut*” al lui Dumnezeu ce încerca, de fapt, să facă? De ce a folosit aceste cuvinte? Încerca să-l aducă pe Nicodim în confuzie sau să-i ofere mai multă lumină? Care era ideea pe care dorea să i-o transmită?

Nu este evident faptul că încerca să-l ajute pe Nicodim să înțeleagă măsura dragostei lui Dumnezeu? În esență, El spunea: „Nicodim, știi tu cât îi iubește Dumnezeu pe oameni? Îi iubește atât de mult încât a fost dispus să-L dea pe **SINGURUL SĂU FIU NĂSCUT!** Puteți vedea acum cât de important este să înțelegem termenul „singurul Fiu născut”? Numai dacă vom înțelege aceasta, vom începe să pătrundem adâncimile dragostei lui Dumnezeu pentru noi.

„*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să trăim prin El*”. (1 Ioan 4:9 KJV)

„Monogenes”

Expresia „singurul născut” este traducerea cuvântului „monogenes” din limba greacă. Acest cuvânt înseamnă: „singurul născut, singurul copil născut”. Termenul acesta este compus din două cuvinte grecești: „monos” și „genos”.

„Monos” înseamnă singur, exclusiv, numai.

„Genos” înseamnă gen, odraslă, tulpină, generație.

Ce înseamnă, de fapt, acest cuvânt? O traducere literală a cuvântului ar fi **singura odraslă**. Acest cuvânt este folosit de nouă ori în Biblie. De cinci ori I se aplică lui Isus și este tradus prin „Singurul născut”. Mai jos sunt celelalte patru locuri în care mai apare:

„Când S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu (**monogenes**) al maicii lui, care era văduvă; și cu ea era o mulțime de oameni din cetate”. (Luca 7:12)

„Pentru că avea o singură copilă (**monogenes**), de vreo doisprezece ani, care trăgea să moară”. (Luca 8:42)

„Și un om din mijlocul mulțimii a strigat: „Învățătorule, rogu-Te, uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă el este singurul meu copil (**monogenes**)”. (Luca 9:38 KJV)

Vom ajunge și la ultimul citat într-o clipă. Dar, înainte de asta, trebuie să întrebăm, în numele rațiunii și al logicii, care este înțelesul cuvântului „monogenes” în versetele citate mai sus? Ce trebuie să înțelegem din folosirea acestui cuvânt? Evident, în fiecare exemplu în parte, ni se spune că acela era SINGURUL copil NĂSCUT al părintelui respectiv. Nu putem înțelege greșit ceea ce cuvântul înseamnă atunci când este folosit în Scripturi. El înseamnă *singurul născut din*. Înseamnă că, în aceste cazuri, copilul respectiv era **unicul** copil!

Dar mai există însă și un alt loc în care este folosit acest cuvânt, și anume cu referire la fiul lui Avraam, Isaac:

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu (**monogenes**)!”. (Evrei 11:17)

Tratăm acest pasaj separat pentru că, în acest caz, Isaac nu era de fapt singurul fiu născut al lui Avraam. Avraam a mai avut un fiu, Ișmael, care a fost născut înaintea lui Isaac. Atunci de ce Isaac este numit singurul fiu născut al lui Avraam? Este dificil de înțeles motivul. Ișmael nu era fiul Sarei, soția legitimă a lui Avraam. Biblia afirmă clar faptul că planul lui Dumnezeu a fost ca fiul lui Avraam să fie atât vlăstarul lui Avraam, cât și al Sarei, motiv pentru care Dumnezeu nu l-a acceptat pe Ișmael ca fiu al lui Avraam. Cuvântul Său către Avraam a fost: „Izgonește pe roabă și pe fiul ei” (Galateni 4:30). Atunci când Dumnezeu i-a spus lui Avraam să-l ofere ca jertfă pe Isaac, a folosit aceste cuvinte alese cu grijă: „Ia-l pe fiul tău, PE SINGURUL TĂU FIU pe care-l iubești...” (Geneza 22:2).

În ciuda acestui lucru, unii s-au repezit triumfători asupra acestui verset din Evrei 11:17 și au încercat să-l folosească drept cheie în interpretarea termenului „monogenes”, ca însemnând altceva decât „singurul născut”. Ei au afirmat că, în acest caz al lui Isaac, el înseamnă numai faptul că el a avut un loc deosebit în inima lui Avraam, motiv pentru care asta este ceea ce înseamnă și atunci când este folosit în legătura lui Dumnezeu cu Isus. Dar trebuie să întrebăm în numele rațiunii: nu era Isaac fiul literal al lui Avraam prin naștere?

Chiar dacă ar fi fost adevărat că acesta este sensul în care acest termen a fost folosit în acest unic caz al legăturii dintre Isaac și Avraam, este totuși clar faptul că, în majoritatea cazurilor, nu acesta este înțelesul. Căutând să aflăm adevăratul înțeles al oricărui cuvânt, trebuie să ne uităm la modul în care acesta este folosit în majoritatea cazurilor și în felul acesta să ajungem la o concluzie rezonabilă, reținând mereu contextul în care acesta este folosit. Atunci când aplicăm aceste reguli cuvântului „monogenes”, înțelesul lui este foarte clar. Avem, însă, de-a face numai cu un efort susținut al acestor erudiți de a distruge adevărul legăturii literale de Fiu a lui Isus Hristos cu Dumnezeu, contrar cu orice regulă a erudiției de a defini acest cuvânt ca „unic”.

Unii au sugerat că Dumnezeu ar fi avut nevoie de o soție pentru a naște un fiu literal. Dar această idee este copilărească și lipsită de respect. Chiar și creația fizică ne învață faptul că există organisme, ca amiba, care se reproduc fără a avea nevoie de un partener. Cum putem atunci îndrăzni să punem sub semnul întrebării puterea lui Dumnezeu de a reproduce fără un partener? Avem numai nevoie să acceptăm cuvântul lui Dumnezeu, fără a ridica astfel de întrebări. Dumnezeu a fost cel dintâi Părinte din Univers. Atunci când a oferit omului capacitatea de a se reproduce, acesta a fost un dar minunat pe care nu l-a dat îngerilor. Aceasta a fost o cale prin care omul a fost mai asemănător cu Dumnezeu.

Dumnezeu nu a făcut altceva decât să folosească terminologia omenească atunci când S-a referit la Isus ca la iubitul Său Fiu, astfel încât noi să înțelegem sentimentele Sale pentru Isus? A fost aceasta o încercare din partea lui Dumnezeu de a ne rătăci sau de a ne oferi mai multă lumină? Vrea Dumnezeu ca noi să credem ceva despre un lucru, chiar dacă nu este adevărat? Dacă Dumnezeu a vrut să ne gândim că Isus este Fiul Său, de ce să ne gândim noi că Isus este Dumnezeu Însuși? Suntem mai inteligenți decât Dumnezeu? Atunci când Dumnezeu spune „Acesta este Fiul Meu preaiubit”, cum putem noi să spunem că „El nu a fost de fapt Fiul lui Dumnezeu. El a fost Dumnezeu Însuși!”? Să fim siguri de următorul lucru: Dumnezeu ne-a dat informația de care avem **nevoie** și ceea ce El ne spune, este exact ceea ce El Se așteaptă de la noi să **credem** și să **primim**. Mai mult decât atât, unica siguranță care există în această lume stă în a crede și în a primi acel cuvânt.

A doua întrebare vitală

A doua întrebare vitală pe care trebuie să o ridicăm este: de ce a devenit Isus Fiul lui Dumnezeu? Această întrebare este importantă pentru că dragostea lui Dumnezeu pentru noi ne este descoperită în darul Fiului Său. Și totuși, Dumnezeu nu L-ar fi putut iubi pe Hristos ca Fiu **înainte** de a deveni Fiul Său. Nu este logic? Dragostea lui

Dumnezeu pentru Fiul Său trebuie să fie măsurată de la timpul în care El a avut un Fiu. Dacă Isus a existat înainte de a deveni Fiul lui Dumnezeu, atunci este posibil ca Dumnezeu să-L fi iubit ca pe un frate, ca pe un prieten, se poate spune chiar că Se iubea pe Sine dacă, așa cum pretind unii, Isus a fost Dumnezeu Însuși. Însă, nu L-ar fi putut iubi ca pe **Fiul** Său înainte ca El să devină Fiul Său.

Când a devenit Isus Fiul lui Dumnezeu? Au fost depuse eforturi stăruitoare pentru a se dovedi că Dumnezeu nu a avut niciodată un Fiu înainte ca Isus să fi venit pe pământ. Aceste eforturi au venit din toate părțile, dar au pălit în lumina cuvântului clar al lui Dumnezeu. A existat un timp în care Dumnezeu a spus: „Fiule, poți merge!”? 1 Ioan 4:9 spune că Dumnezeu L-a trimis pe Singurul Său Fiu născut **în** lume. Când s-a întâmplat aceasta? Înainte ca Isus să vină în lume sau după ce a venit în lume? Mai întâi, Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume și apoi, după sosirea Sa aici, a spus: „Fiule, poți merge în lume!”? Aceste întrebări pot părea ridicole, dar au nevoie să fie ridicate pentru ca adevărul să devină și mai clar. Logica elementară ar trebui să ne spună că, dacă Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume (Ioan 3:17; 1 Ioan 4:9), atunci trebuie să fi avut un Fiu pe care să-L trimită (Marcu 12:6). El nu S-a trimis pe Sine Însuși pentru a deveni propriul Său Fiu, nici pe prietenul Său pentru a deveni Fiul Său și nici o parte din Sine pentru a deveni Fiul Său. La momentul în care Isus a fost trimis, El era deja Fiul lui Dumnezeu.

A crede că Isus nu era Fiul lui Dumnezeu până la momentul în care a fost conceput în pântecele Mariei, ar prezenta ideea ridicolă că Isus a venit înainte de a fi trimis. Sau că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său înainte de a avea un Fiu.

Mărturia Vechiului Testament

Cu toate că mărturia Vechiului Testament nu este atât de clară pe cât este cea a Noului, există câteva versete și în acesta care descoperă, în mod clar, adevărul că Dumnezeu a avut un Fiu cu mult înainte ca Isus să fi venit pe acest pământ.

„*Cine s-a suiat la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?*”. (Proverbe 30:4)

Despre care două ființe vorbește acest verset? Unul dintre Ele este în mod clar Creatorul tuturor lucrurilor, Cel care „*a strâns apele în haina lui*” și care „*a hotărât toate marginile pământului*”. Însă, este încă o Persoană menționată aici. Cu mult înainte de momentul în care Hristos S-a născut în Betleem, a fost ridicată întrebarea: „*cum Îl cheamă pe fiul Său?*”. Dacă Dumnezeu nu a avut un Fiu la acel moment, atunci care este sensul acestei întrebări?

Din nou, atunci când citim Proverbe 8:22-31 este atât de greu să înțelegem greșit: „*Domnul M-a avut înainte de începerea căii Sale, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din vecinicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri ... am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile ... Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram acolo; ... când a pus temeliele pământului, eu eram lângă El, ca Unul crescut cu El, mereu bucurându-Mă înaintea Lui, bucurându-Mă pe pământul Său, și găsindu-Mi plăcerea în fiii oamenilor*”.

Despre Cine vorbesc aceste pasaje? Chiar primele versete ale capitoului indică faptul că aici se vorbește despre „înțelepciune”. Însă, așa cum este deseori cazul pasajelor profetice sau poetice ale Vechiului Testament, subiectul se schimbă de la o aplicare generală la una specifică, particulară. Este clar că aceste versete trebuie să vorbească despre o Persoană mai degrabă decât despre calitatea abstractă a înțelepciunii, și asta pentru că este scris că „*am fost născută*” (versetele 24 și 25). Dacă concluzionăm că acestea se referă la **calitatea** înțelepciunii, atunci trebuie să credem că a existat un timp în care Dumnezeu a născut înțelepciunea, că înțelepciunea nu a existat și deci că, până la acel punct, Dumnezeu nu a fost înțelept. Această Persoană menționată în versetele 22-31 are anumite caracteristici particulare care nu se pot aplica decât Unei Singure Ființe din întregul Univers. Să cercetăm câteva din aceste caracteristici:

1. Persoana a fost „**născută**” (versetele 24 și 25).
2. Persoana a fost „**așezată**” (născută) înainte de a fi creat vreun lucru, o perioadă la care se referă prin termenul „**veșnicie**” (versetul 23).
3. Persoana a fost prezentă pe parcursul tuturor actelor de creație ale lui Dumnezeu (versetele 27-29).
4. Prezența Acestei Persoane împreună cu Dumnezeu a fost constantă și a adus „**desfătare**” lui Dumnezeu (versetul 30).

Despre Cine spune Biblia că a fost „*născut*” din Dumnezeu (Ioan 3:16) din zilele „*veșniciei*” (Mica 5:2), Persoană care a fost prezentă și activă pe parcursul creației întregului Univers (Efeseni 3:9; Geneza 1:29) și care a adus bucurie inimii lui Dumnezeu (Matei 3:17)? Numai o singură Ființă din Univers poate fi încadrată în această descriere. Acest pasaj se referă în mod clar la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care, potrivit pasajului din 1 Corinteni 1:24, este înțelepciunea lui Dumnezeu.

Acei care neagă faptul că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, au două probleme cu acest pasaj. În primul

rând, ei văd foarte limpede că pasajul vorbește în mod evident despre Hristos, despre un timp în care El a fost născut. Indiferent de faptul că acest timp este atât de îndepărtat în veșnicie încât se face referire la el ca fiind „veșnicie”, ei au o problemă pentru că ei cred că Isus Hristos este Dumnezeu Însuși, iar Acesta nu poate să aibă un început. În al doilea rând, ei cred că termenul „născut” implică creația și, evident, dacă Isus a fost creat, atunci nu poate să fi fost o Ființă Divină și astfel, nu putea să plătească prețul pentru răscumpărarea omului.

Născut sau creat?

Și totuși, Scripturile sunt mai mari decât opiniile, temerile, ideile greșite ale oamenilor. Acceptarea afirmațiilor Scripturii ar aduce înțelegere și ar face ca dificultățile să dispară. Să examinăm mai întâi cea de-a doua obiecție. Sugerăm noi că Isus ar fi CREAT dacă acceptăm că a fost NĂSCUT din Dumnezeu? Haideți să fim rezonabili. Există vreun loc în Biblie în care „născut” înseamnă „creat” sau vice versa? Această chestiune este foarte simplă. Creația are legătură cu formarea, cu aducerea cuiva la existență folosind materiale care nu sunt parte din mine însumi sau fără a folosi materiale preexistente. Procesul nașterii este cu totul diferit. În cadrul acestui proces, noua entitate a fost odată parte din original și este formată din aceeași substanță și deține aceleași calități ca și originalul. Despre noua entitate se poate chiar afirma că a existat înainte de a fi născută în sensul că viața sa era deja prezentă în viața părintelui său (Evrei 7:9, 10). Întreaga mărturie biblică este că Hristos a fost născut din Dumnezeu, și nu creat de Dumnezeu.

Cealaltă obiecție are de-a face cu următoarea întrebare: ar fi putut Hristos să fie cu adevărat Dumnezeu dacă a avut un început? Dar, înainte de toate, Isus nu ar fi putut niciodată să fie Dumnezeu (Însuși). În Biblie nu există decât O singură Ființă care poartă titlul de „Dumnezeu” în sensul deplin al acestuia, iar Acesta este Tatăl (Ioan 17:3; 1 Corinteni 8:6; Apocalipsa 21:22). Însă, întrebarea relevantă este: putea Isus să fie o Ființă divină, să dețină calitățile lui Dumnezeu dacă a avut un început?

Ce calități are un copil atunci când se naște? Dincolo de faptul că dezvoltarea sa nu este completă, este el diferit în vreun fel de părinții săi? Evident că, dacă Isus a fost NĂSCUT de Dumnezeu, atunci El trebuie să posede TOATE calitățile lui Dumnezeu! Este clar faptul că El nu este inferior lui Dumnezeu în niciun fel, ci că deține în chiar natura Sa fiecare atribut care, prin natură, Îi aparține lui Dumnezeu. În ce fel neagă divinitatea Sa faptul că a avut un început cu trilioane de ani în urmă? Este ca și cum am spune că, datorită faptului că un fiu nu are aceeași vârstă ca și tatăl lui, atunci este mai puțin om decât acesta! Întrebarea cheie este dacă Isus a fost CREAT sau NĂSCUT. Martorii lui Iehova susțin că a fost creat. Trinitarienii spun că nu a fost nici născut și nici creat. Însă Biblia afirmă că El a fost născut din Dumnezeu în „zilele veșniciei”. Aceasta este singura concluzie care se potrivește tuturor afirmațiilor Scripturii.

Luminați sau încurcați?

Multe și încurcate sunt căile prin care dușmanul întregului adevăr a căutat mereu să ascundă acest adevăr. Un alt grup de creștini, zeloși pentru vechile tradiții, au speculat (și au impus aceste speculații și altora) că Isus, care a fost **Dumnezeu Însuși**, a decis cu miliarde de ani în urmă să joace rolul de fiu, în timp ce **Dumnezeu Însuși** (altul de data aceasta) să joace rolul de Tată. În același timp, **Dumnezeu Însuși** (acum al treilea) va juca rolul Spiritului Sfânt. Această decizie a fost luată de Dumnezeu Însuși care era nu trei dumnezei, ci un singur Dumnezeu în trei roluri!!

Un adevăr nepopular

De ce se opune atât de aprig diavolul adevărului că Isus este adevăratul Fiul al lui Dumnezeu? Nu este dificil de aflat răspunsul la această întrebare. Biblia afirmă că dragostea lui Dumnezeu este revelată în faptul că Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară pentru omenire (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9, 10). Cum putem înțelege și aprecia minunea acestei iubiri dacă nu reușim să discernem identitatea Celui care a fost trimis, dacă nu reușim să înțelegem valoarea darului care a fost dat și ceea ce L-a costat pe Dumnezeu să-l dea? Numai în măsura în care înțelegem identitatea lui Hristos, vom putea de asemenea să înțelegem și dragostea lui Dumnezeu așa cum ar trebui s-o facem (1 Ioan 4:19). De aceea, dragostea noastră pentru Dumnezeu și biruința asupra păcatului sunt legate de adevărul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. „*Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?*” (1 Ioan 5:5). Nu este de mirare că diavolul urăște acest adevăr!

Ceea ce este dificil de înțeles este motivul pentru care **creștinii** se opun cu atâta tărie declarațiilor clare ale cuvântului lui Dumnezeu. Cum se face că persoane care pretind a-L iubi pe Dumnezeu și care doresc slava Sa, se opun cu atâta încăpățănare singurului adevăr care descoperă dragostea lui Dumnezeu mai deplin decât orice altceva din acest Univers? Aceasta este cu adevărat o taină aproape tot atât de mare ca și așa-numita Trinitate!

Cu sute de ani în urmă, în timpul secolului al patrulea, spiritul de compromis și dorința pentru popularitatea lumescă amestecată cu influența păgânismului au adus doctrina trinității în credința creștină. De atunci, aceasta a devenit atât de adânc înrădăcinată în tradițiile creștinismului, încât a devenit doctrina fundamentală a celor mai multe denominațiuni creștine și a vorbi împotriva ei, se consideră un act de blasfemie. Dar care este motivul

pentru care creștinii se agață cu atâta putere de o eroare? În lumina declarațiilor clare ale Scripturii, de ce continuă ei să îmbrățișeze un Dumnezeu Trinitarian? Răspunsul este popularitatea. Nicio biserică nu va fi acceptată astăzi (iar lucrul acesta este valabil în ultimii 1500 de ani) dacă nu mărturisește credința în trinitate. O negare a trinității va rezulta în etichetarea imediată a unei biserici ca fiind **SECTĂ**. Acesta este motivul pentru care această doctrină, care este pe deplin fondată pe tradițiile oamenilor mai degrabă decât pe Scriptură, a crescut la o asemenea statură universală încât, dacă afirmi adevărul biblic că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ești imediat acuzat de erezie.

Mărturia lui Ioan

Dintre toți ucenicii lui Isus, Ioan este cel care insistă cel mai mult asupra identității lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. De fapt, el este singurul dintre scriitorii Bibliei care se referă la Isus ca fiind „*Singurul Fiu născut*” al lui Dumnezeu.

Trinitarienii se reped la acest fapt și declară că folosirea acestei expresii a fost numai o caracteristică a stilului lui Ioan de a scrie. Este acest lucru adevărat? Datorită stilului lui Ioan de a scrie I-a dat el lui Isus titlul de „*Singurul Fiu născut*” sau Ioan a fost un creștin exact, credincios și sincer, care a scris adevăruri clare?

Ioan a fost ultimul dintre apostoli care a trăit în jurul anilor 95 - 100. El a fost de asemenea cel ale cărui cuvinte au încheiat canonul biblic. Se crede că Apocalipsa (scrisă în anul 95) a fost prima dintre scrierile sale (din cele incluse în Biblie), fiind urmată de epistolele sale și de Evanghelia care îi poartă numele.

Epistolele lui Ioan, scrise după moartea tuturor celorlalți apostoli, descoperă faptul că, atunci când au fost scrise, anumite influențe mortale începuseră să apară în biserică. În câteva pasaje din epistole, el afirmă clar faptul că unii începuseră să învețe erezii periculoase (1 Ioan 2:18).

În prima sa epistolă, Ioan afirmă în mod categoric, în mai multe rânduri, faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Aici el îl descrie ca fiind „*Singurul Fiu născut*”. Care a fost motivul pentru această subliniere? A existat un motiv pentru care el a ales să-L descrie pe Isus în felul acesta?

Pasajul din 1 Ioan 2:22, 23 clarifică faptul că existau anumite persoane din biserica creștină care începuseră să afirme că Isus nu era de fapt Fiul lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului (cei dintâi trinitarienii). Ioan, ultimul dintre apostoli, unul dintre cei doisprezece care fuseseră aleși în mod deosebit de Isus pentru a fi martorii Săi speciali, unul care a „*auzit, ... văzut cu ochii noștri, ... am privit și ... am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții*” (1 Ioan 1:1), a găsit că este necesar să respingă această învățătură periculoasă și falsă într-un limbaj clar și de neconfundat. Cei care afirmă această erezie, aveau „*spiritul lui antihrist*”. În mod accentuat, el a afirmat faptul că Isus nu era numai „*Fiul lui Dumnezeu*”, ci era „*Singurul Fiu NĂSCUT*” al lui Dumnezeu (1 Ioan 4:9). Aceasta nu a fost o idee pe care a fabricat-o Ioan, ci era adevărul pe care îl auzise el însuși de pe buzele Învățătorului (Ioan 3:16).

În mod clar, el face cunoscut faptul că acest adevăr este stâlpul central și fundamentul întregii experiențe creștine veritabile. Fără acest adevăr, nu putem birui lumea (1 Iona 5:5). Mărturisirea acestui adevăr, și anume, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, este un indicator al faptului că noi rămânem în Dumnezeu (1 Ioan 4:15) și prin înțelegerea acestui adevăr despre legătura dintre Dumnezeu și Fiul Său, putem aprecia măsura dragostei lui Dumnezeu pentru noi (1 Ioan 4:9).

Dar cum se face că nici unul dintre scriitorii Bibliei nu au pus un asemenea accent? Răspunsul este simplu. Observați cuvintele lui Ioan:

„*Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă*”. (1 Ioan 2:18)

Este clar faptul că negarea adevărului că Isus este Fiul lui Dumnezeu era o învățătură care nu existase înainte de scrierile lui Ioan. Niciun creștin nu a pus vreodată sub semnul întrebării faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl, care S-a făcut trup și a fost trimis în lume. Dar acum, că Ioan era bătrân, singurul apostol rămas în viață, diavolul și-a concentrat atacul asupra celui mai important punct al credinței creștine: doctrina despre dragostea lui Dumnezeu, revelată în darul Fiului Său.

Biblia nu a fost deformată sau distorsionată de stilul literar sau de expresiile idiomatice ale scriitorilor săi. Așanumiții „erudiți” vor ca noi să credem că acele cuvinte simple și clare ale Bibliei nu pot fi înțelese, crezute și acceptate până ce nu au fost interpretate mai întâi de „oamenii învățați”. Această eroare a fost și va fi întotdeauna respinsă de cei care cred într-Un Dumnezeu suveran, într-Unul care intenționează ca al Său cuvânt să fie citit, înțeles și acceptat, și de aceea, I-a făcut atât de simplu încât chiar și un copil, călăuzit de Spiritul Său, îl poate înțelege.

Divinitatea lui Hristos

Este Isus cu adevărat Dumnezeu?

Cuvântul „Dumnezeu”, atunci când se referă la adevăratul Dumnezeu, are două aplicații *în Scripturi*.

1. Este folosit cu referire la Ființa Supremă din Univers, la Cel care are autoritate absolută asupra tuturor, Sursa **tuturor** lucrurilor.

2. Este folosit cu referire la calitățile și atributele divinității.

Atunci când cuvântul „Dumnezeu” este folosit ca titlu cu referire la Ființa Supremă din Univers, la câte Ființe sau Persoane se referă? Dacă Scripturile sunt adevărate, atunci nu se poate referi decât la **o singură** Ființă. În acest sens, Tatăl este „*Singurul Dumnezeu adevărat*” (Ioan 17:3); nu este decât „*un singur Dumnezeu, Tatăl*” (1 Corinteni 8:6); nu este „*alt Dumnezeu decât El*” (Marcu 12:32); nu este decât „*un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor*” (Efeseni 4:6). Aceste versete declară în mod clar faptul că acest Conducător Suprem al Universului, Cel care este deasupra tuturor, neegalat de nimeni este Dumnezeu Tatăl.

Însă, cuvântul „Dumnezeu” este folosit în câteva locuri cu referire la faptul că Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, deține toate atributele și calitățile divinității. Un exemplu uimitor este în Ioan 1:1 unde scrie: „*La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu*”. (Ioan 1:1)

„*Cuvântul a fost cu Dumnezeu*”. La câte Ființe se face referire aici? Sunt două. Cine sunt Acestea? Una este Cuvântul (Cine este Acesta?), iar Cealaltă este Dumnezeu (Cine este Acesta?). Sunt ambii aceeași ființă sau este vorba despre două Persoane distincte? Observați din nou că Una dintre Ele este Dumnezeu. Cealaltă este numită „*Cuvântul*” și este **cu** Dumnezeu. Însă, propoziția imediat următoare afirmă: „*și Cuvântul era Dumnezeu*”. Atunci, cum să înțelegem asta? Poate înseamnă:

1. Sunt doi dumnezei, sau

2. El este Același Dumnezeu cu care era (ceea ce înseamnă că era cu Sine Însuși?).

Prima sugestie sfidează Biblia, în timp ce a doua forțează rațiunea. Evident, există și un al treilea înțeles, deseori ignorat și nesocotit. Atunci când versetul afirmă: Cuvântul era Dumnezeu, acesta nu sugerează deloc faptul că Isus este Dumnezeu Însuși. Nu există decât o singură Persoană care deține această identitate în sensul de a fi autoritatea supremă în Univers, și Aceea este Persoana cu care era Cuvântul. Versetul spune de fapt că Isus avea natura lui Dumnezeu sau că El este divin prin natură - nu că El este Dumnezeu Însuși. Redarea din limba greacă a versetului din Ioan 1:1 spune: „*Cuvântul era cu Dumnezeul, și Cuvântul era Dumnezeu*”. Cuvântul, Isus Hristos, nu este Ființa numită „Dumnezeu”. Ci, aici este afirmat că El posedă atributele divinității. Acest verset afirmă în mod clar adevărul că este un singur Dumnezeu, dar două Ființe divine.

Atunci, Isus este cu adevărat Dumnezeu **prin natură!** El deține toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2:9). El posedă „*toată puterea în cer și pe pământ*” (Matei 28:18). Abilitățile de a da viață, de a crea, de a cunoaște toate lucrurile, de a vedea totul, de a face totul, Îi aparțin. Pavel declară că, în pre existența Sa, El „*avea chipul lui Dumnezeu*” (Filipeni 2:6), că El este „*întipărirea Ființei Lui*” (Evrei 1:3), că El este înainte de toate lucrurile (Coloseni 1:17) și că El „*ține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui*” (Evrei 1:3). De aceea, nimeni nu poate nega divinitatea lui Isus Hristos. A face aceasta trebuie ca, mai întâi, să negi Scripturile.

Și totuși, chiar recunoscând adevărul divinității depline a lui Isus Hristos, trebuie de asemenea să afirmăm, dacă suntem sinceri, că Biblia vorbește mereu de Dumnezeu ca de o singură Persoană individuală, și clarifică faptul că această Persoană este în mod exclusiv Dumnezeu Tatăl. Următoarele versete ilustrează acest adevăr în mod clar: 1 Corinteni 11:3; Ioan 17:3; 1 Corinteni 8:6; Efeseni 4:6; Apocalipsa 21:22. Acestea sunt numai câteva exemple. Există multe alte zeci de versete care afirmă același adevăr. Atunci, cum putem reconcilia aceste două adevăruri, ambele fiind afirmate de Scriptură și, totuși, aparent contradictorii?

a. Că Isus este Dumnezeu prin natură, pe deplin divin; și

b. Că nu este decât un Singur Dumnezeu, care este Tatăl.

Adevărul este atât de minunat, atât de simplu și de clar, încât chiar și un copil care citește Biblia, fără să fi fost otrăvit de influența omenească, îl va înțelege imediat. Din nou și din nou Biblia declară că Isus este „*Fiul lui Dumnezeu*”, „*singurul Fiu născut al lui Dumnezeu*”. În acest adevăr simplu, dar atât de profund, stă răspunsul la cele mai clare contradicții.

Un Fiu adevărat, supus lui Dumnezeu

Isus Hristos a fost, este și va fi mereu Singurul Fiu născut al Singurului Dumnezeu adevărat, Tatăl. Cu adevărat născut (de ce trebuie să tot subliniez acest lucru, când Biblia o afirmă atât de clar?), cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Născut din Tatăl (nu creat), născut din Tatăl în trecutul veșnic, El este separat, o Persoană distinctă de Tatăl. El deține prin moștenire toate atributele și calitățile Tatălui Său, motiv pentru care este cu adevărat divin, este cu adevărat Dumnezeu în natura Sa, în cel mai deplin sens posibil. Și totuși, putem vedea clar că insistența Bibliei asupra faptului că nu există decât un Singur Dumnezeu, Tatăl, este de asemenea adevărată, pentru că Tatăl

este Sursa tuturor lucrurilor - autoritatea cea mai înaltă cu putință, chiar mai presus de Isus Hristos. Această legătură dintre Tatăl și Fiul, în care Isus este conducător, dar totuși supus Tatălui, care este Dumnezeu asupra tuturor, apare clar în 1 Corinteni 15:27, 28. „*Dumnezeu, în adevăr, „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul l-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce l-a supus totul. Și când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți*”.

Aici putem vedea că Dumnezeu (Tatăl) este Cel care pune toate lucrurile sub Hristos, dar că El Însuși nu este supus lui Hristos, ci, chiar dacă Hristos este Conducătorul tuturor, El este totuși supus Tatălui. Această învățătură biblică evidentă explică, în mod simplu, cum Isus Hristos este o Ființă divină, Dumnezeu prin natură și, în același timp, este de asemenea adevărat faptul că singurul Dumnezeu adevărat este Tatăl.

Cine a murit la cruce?

Fiecare idee falsă ridică un zid de minciuni în jurul său. Acest lucru este necesar pentru a răspunde contradicțiilor care rezultă în mod inevitabil din fiecare minciună. Dar întotdeauna, atunci când acest zid sau lanț de minciuni este examinat, se ajunge la rădăcină și se descoperă că este plină de găuri care nu pot fi acoperite de toate minciunile din lume. Acesta este cazul și cu minciuna dumnezeului trei în unul sau unul în trei. Să cercetăm câteva pietre din acest perete care stă să se prăbușească.

Cei care insistă în ideea că Isus Hristos este veșnic, Însuși Dumnezeul atotputernic, întâlnesc cu o imposibilitate în a explica moartea lui Hristos. Vedeți, Biblia afirmă în mod clar faptul că Dumnezeu nu poate să moară (1 Timotei 6:16). Și totuși, Scripturile declară în mod clar că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre (Evrei 2:9, 14). Isus Însuși declară: „*Eu sunt Cel care trăiesc și am fost mort...*” (Apocalipsa 1:18).

Cei care cred în Dumnezeul trei în unul, încearcă să evite această dificultate prin a sugera că Isus Hristos era format din două personalități distincte și separate: cea umană și cea divină. Ei pretind că partea umană a murit, dar cea divină nu, și asta pentru că, evident, Dumnezeu nu poate să moară. Și totuși, această sugestie nebiblică nu face nimic altceva decât să creeze o și mai mare dificultate. Dacă este adevărat că numai partea **umană** a lui Hristos a murit, în timp ce partea divină a continuat să trăiască nederanjată în locurile veșnice, atunci se ridică două acuzații serioase împotriva lui Dumnezeu. Prima este că Dumnezeu a adus numai un sacrificiu omenesc pentru păcatele lumii. Poate un sacrificiu omenesc să răscumpere omenirea și să satisfacă cerințele legii lui Dumnezeu care a fost călcată? A doua acuzare este că Dumnezeu Însuși nu a făcut niciun sacrificiu la cruce. Ceea ce ar fi făcut cu adevărat, potrivit acestei teorii, a fost să creeze o ființă omenească în pântecele Mariei, care apoi a umblat în acel trup omenesc timp de 33 de ani, dar când acea Ființă a fost omorâtă la cruce, El l-a abandonat și l-a lăsat să plătească prețul singur. Dacă acest lucru este adevărat, atunci ce sacrificiu a mai făcut Dumnezeu? Atunci nu Dumnezeu este Cel care a suferit, ci sârmana creatură umană, fiul Mariei, pe care Dumnezeu l-a lăsat să sufere și să moară.

Potrivit acestei teorii, Isus a fost o Ființă compusă din trei părți. Prima, trupul omenesc; a doua, spiritul uman sau mintea; iar cea de-a treia, spiritul divin. Pe care parte din această ființă a dat-o Dumnezeu? Trebuie să fie spiritul divin. Acest spirit, potrivit teoriei de față, a fost a doua persoană a dumnezeirii și a fost parte din Isus care nu se putea separa de restul din El. Trupul și spiritul **omenesc** au fost create în pântecele Mariei. Existența lor a început în anul, luna și ziua în care Maria a rămas însărcinată. Creația acestei părți **omenești** nu a presupus niciun sacrificiu de partea lui Dumnezeu. Sacrificiul lui Dumnezeu a constat din spiritul divin pe care l-a pus în acel trup, Ființa care a fost cu Tatăl din veșnicie.

Și totuși, dacă acel Spirit nu a murit și nici nu a putut să moară, ci a părăsit partea omenească în momentul morții pentru a continua o existență conștientă, atunci ar putea moartea acestei Ființe să demonstreze dragostea lui Dumnezeu? Am putea fi atunci de acord că Dumnezeu a vărsat tot cerul într-un singur dar, că Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru păcatele noastre, dacă tot ceea ce a murit la cruce a fost numai o ființă omenească, creată cu scopul de a fi sacrificată?

Divinitatea și umanitatea combinate

Numai în adevăr vom găsi un răspuns final al tuturor acestor contradicții. Adevărul este simplu și clar subliniat în Scripturi. Cuvântul lui Dumnezeu declară, în mod evident, că Fiul divin, preexistent al lui Dumnezeu, **a devenit** ființă umană. El nu a vizitat doar un trup omenesc, numai pentru a se îndepărta atunci când trupul a dat de necaz. El a devenit ființă umană. Asta este ceea ce era El. Era noua Sa identitate.

„*Și Cuvântul a devenit trup și a locuit cu noi...*” (Ioan 1:14)

„*Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos de îngerii...*” (Evrei 2:9)

Dar avem nevoie să înțelegem încă ceva înainte de a merge mai departe. Indiferent de forma pe care a luat-o sau cât de slab a devenit, Isus Hristos nu putea să înceteze să fie Cel care era, și anume, singurul Fiul născut al lui Dumnezeu. Atât timp cât a existat, El avea mereu **natura** cu care a fost născut. El nu putea înceta să fie Cel care era, și pentru că era Fiul lui Dumnezeu, El avea natura divină.

Pentru a ilustra ceea ce vreau să spun, l-am putea deghiza pe un om într-un cimpanzeu, dar el va fi tot o ființă

omenească. Sau i-am putea tăia mâinile, picioarele și să-i tăiem și limba pentru a nu putea fi în stare să vorbească, dar el tot om va rămâne. Ceea ce este nu poate fi schimbat, pentru că spiritul din el este un spirit omenesc. Identitatea sa nu depinde de modul în care arată sau de gradul în care capacitățile sale i-au fost restrânse, ci de natura spiritului care este în el. În același fel, divinitatea lui Isus nu a constat în **slava** lui Dumnezeu sau în **puterea** lui Dumnezeu (Isus Însuși a spus că acestea Îi aparțin **Tatălui** pentru totdeauna – Matei 6:33). Ci, divinitatea Sa a constat în identitatea pe care o avea. El era Fiul lui Dumnezeu. El deținea mintea, caracteristicile și natura lui Dumnezeu, fie că era în formă omenească sau divină. De aceea El era divin fie că Se găsea în cer sau pe pământ, fie că avea toată puterea sau o lăsase deoparte.

Marca divinității

Calitatea lui Dumnezeu care este cea mai evidențiată în Scripturi este dragostea Sa, caracterul Său plin de iubire și altruism. Ioan a afirmat că „*Dumnezeu este dragoste*” (Ioan 4:8). Nu că Dumnezeu **are** dragoste, ci că Dumnezeu **este** dragoste. Dragostea este identitatea Sa, natura Sa, caracterul Său. Isus a declarat acest lucru atunci când a afirmat: „*Bun nu este decât Unul Singur, și Acela este Dumnezeu*” (Matei 19:17 KJV). Din nou, atunci când Moise L-a rugat pe Dumnezeu să-i arate slava Sa, Domnul a trecut pe lângă el și, în loc de a-i oferi o demonstrație a **puterii** Sale, El i-a proclamat lui Moise extraordinarul Său **caracter** de dragoste și milă, dreptate și adevăr (Exodul 34:6, 7). Aceste exemple ilustrează faptul că adevăratul semn de identificare al adevăratului Dumnezeu nu este cât de multă putere are, ci puritatea și sfințirea caracterului Său. Mulți au impresia că marele semn al divinității este **puterea absolută**. Dar acest lucru nu este adevărat. Cel mai are atribut al divinității este caracterul sfânt al dragostei desăvârșite. Acesta este motivul pentru care Isus a putut să-i spună lui Filip într-un mod atât de clar: „*Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14:9). Evident, El nu Se referea în mod literal la slava vizibilă a Tatălui, căci niciun om nu poate să o vadă și să trăiască (Exodul 33:20; 1 Timotei 6:16).

Satan deține o mare putere și el ar dori ca și oamenii să se gândească la faptul că această putere îl face să fie Dumnezeu. Însă, chiar dacă ar putea să învie morții și să creeze viață, nici măcar acestea nu l-ar face Dumnezeu. Dumnezeu este bun și Dumnezeu este dragoste. Satan nu poate fi niciodată așa ceva. Acesta este motivul pentru care, dorind să Se descopere pe Sine prin creștini, Dumnezeu accentuează faptul că semnul poporului Său este că ei se iubesc unul pe altul (Ioan 13:35). Cu toate că El le dă daruri și abilități supranaturale, acestea nu reprezintă dovada ultimă a faptului că ei sunt poporul lui Dumnezeu. Satan poate și chiar contraface aceste daruri. Însă există un lucru pe care diavolul nu îl poate imita, și acesta este dragostea lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Isus a putut să spună: „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții*” (Ioan 13:35).

Ideea este că, atunci când Isus a venit pe pământ, El nu deținea în Sine Însuși **puterea** divină a lui Dumnezeu. Toată slava și puterea fuseseră lăsate deoparte. Toate minunile Sale le-a făcut prin Tatăl care locuia în El prin Spiritul Sfânt (Ioan 14:10). Această putere divină I-a aparținut lui Isus într-un sens, pentru că El a spus: „*Toate lucrurile pe care Tatăl Mi le-a dat, sunt ale Mele; de aceea am spus că voi lua din ce este al Meu și vă voi da*” (Ioan 16:15). Însă aceste lucruri nu Îi aparțineau în El Însuși.

Diferența în ceea ce-L privește pe Hristos

Descoperim așadar că Isus a fost părtaș de natură divină prin locuirea lăuntrică a Spiritului Tatălui Său. Și noi putem deveni părtași de putere divină și de natură divină prin locuirea aceluiași Spirit. Dar a fost acesta singurul sens în care Hristos a fost divin? Dacă noi suntem părtași de Spiritul Sfânt, vom deveni și noi divini în același sens în care Hristos a fost divin? Sigur că nu! Hristos a avut o calitate pe care noi nu o vom avea niciodată, ceva ce îl diferențiază de toate creaturile și proclamă divinitatea Sa în tonuri înalte, chiar dacă ar lua forma și capacitățile unui vierme. Această calitate este caracterul Său de o bunătate și iubire infinite. Aceasta a fost natura Sa divină, spiritul Său de o puritate absolută. Aceasta este ceea ce El a fost, indiferent dacă a avut sau nu toată puterea lui Dumnezeu sau numai capacitățile limitate ale omului. Nicio altă ființă din Univers nu are un asemenea caracter, cu excepția lui Dumnezeu Tatăl. Acesta este motivul pentru care Isus, chiar și atunci când era pe pământ, a fost **pe deplin** divin, cu toate că Și-a lăsat deoparte puterea și slava Sa divină. Datorită caracterului Său, a Spiritului Său, a naturii Sale a fost El divin, curat, sfânt de neegalată dragoste, care a existat cu Tatăl din zilele veșniciei. Divinitatea Sa nu stătea în putere, ci în caracterul Său.

Puterea și slava Îi aparțin Tatălui. El este Sursa **întregii** puteri. Puterea și autoritatea pe care le deține Hristos, atât înainte de întrupare, cât și după ce a revenit în cer, I-au fost date de Tatăl Său.

„*Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: ,Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ’*”. (Matei 28:18)

„*Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El*”. (Coloseni 1:19)

Acesta este motivul pentru care Scriptura afirmă că, deși Isus Hristos a fost Cel care a împlinit lucrarea de creație, totuși Dumnezeu a fost Acela care a creat toate lucrurile prin El. Prin puterea lui Dumnezeu a săvârșit Hristos lucrarea de creație a întregului Univers (Efeseni 3:9; Evrei 1:2).

A murit divinitatea?

Acum că am înțeles aceste aspecte, să revenim la întrebarea: a murit divinitatea la cruce? Am văzut că au existat două aspecte ale divinității lui Hristos. Primul face referire la Spiritul divin și puterea Tatălui care locuiau în El, iar cel de-al doilea se referă la propria Sa divinitate, caracterul Său, natura Sa, de o dragoste și o puritate desăvârșite. Biblia afirmă în mod clar că Hristos **Însuși** a murit. El a fost **făcut** mai prejos decât îngeri în mod specific pentru a putea muri (Evrei 2:9, 14). Dar ce este moartea? Moartea este despărțirea trupului de spirit, în care trupul încetează să mai funcționeze, iar spiritul cade într-o stare de somn **inconștient**. Asta este exact ceea ce s-a întâmplat cu Isus. Nu a existat nicio parte a lui Isus care a rămas în viață sau conștientă într-o altă sferă. Isus a fost Fiul născut al lui Dumnezeu, având în chiar natura Sa caracterul curat care aparține **numai** divinității, lui Dumnezeu și Fiului Său. Acesta este motivul pentru care **o Ființă divină a murit la cruce**. A fost făcut un sacrificiu divin pentru răscumpărarea omenirii, și nu numai un substitut omenesc ce a suferit și a murit în urmă cu două mii de ani.

- capitolul 4 -

Omniprezența lui Dumnezeu

Cine este Spiritul Sfânt?

Dumnezeu este atotputernic. Aceasta înseamnă că El deține toată puterea. Nu are nicio limită. Nu există nimic ce nu poate să facă, nu există nimic prea greu pentru El (Matei 19:26).

Dumnezeu este omniprezent, Aceasta înseamnă că, în acest moment, și în toate momentele, El este literalmente și personal prezent pretutindeni în Univers. Acesta este un adevăr absolut. El Însuși, personal, este aici cu mine, în cameră, când scriu aceste rânduri și, în același moment, este la trilioane de ani lumină depărtare în spațiu, pe tronul Său în cer (Psalmul 139:1-12).

Cum poate Dumnezeu să fie aici cu mine, în timp ce este și în cer? Cum se poate ca El să „*umple cerul și pământul*” (Ieremia 23:24)? Înseamnă aceasta că El are capul în cer, în timp ce picioarele Îi sunt pe pământ? Evident că nu. Ceea ce avem nevoie să înțelegem este că forma Persoanei care stă pe tron, în cer, nu reprezintă tot ceea ce este Dumnezeu, cu toate că aceasta este forma în care Dumnezeu interacționează cu îngerii. Înțeleptul Solomon a afirmat următoarele:

„*Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin Casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!*” (1 Regi 8:27).

Dacă cerul și cerul cerurilor nu-L pot cuprinde pe Dumnezeu, atunci este evident că partea din Dumnezeu care este în cer nu reprezintă tot ceea ce este Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este, de fapt, marea Prezență conștientă și vie care umple întreg Universul.

„*Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: „Suntem din neamul Lui...”*” (Fapte 17:28)

„*Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți*” (Efeseni 4:6)

A existat un punct, înainte de începerea timpului, când Dumnezeu era singur în Univers. Înainte de crearea planetelor, a stelelor, a sistemelor, a galaxiilor sau a îngerilor, înainte de a-L naște pe Fiul Său, Dumnezeu a existat, singur. Cum era Universul atunci? Era un nimic infinit? Apostolul Pavel L-a descris pe Dumnezeu ca pe Cel care „*umple totul în toți*” (Efeseni 1:23 KJV). Dumnezeu Însuși spune că El „*umple cerul și pământul*” (Ieremia 23:24). Solomon declară că „*cerul și cerul cerurilor nu Te pot cuprinde...*” (1 Regi 8:27).

Ce înseamnă aceste afirmații? Citindu-le descoperim că Dumnezeu este o Ființă care literalmente umple tot Universul. Întotdeauna a fost și mereu va fi așa. „*În El avem viața, mișcarea și ființa*” (Fapte 17:28). Evident că nu vorbim despre vreo „*inteligentă universală*” sau despre vreo „*conștiință colectivă*”, și nici despre vreo prezență pasivă. Dumnezeu este o Ființă personală, caldă, plină de dragoste și care este o persoană în aceeași măsură în care și eu sunt o persoană, dar ale Cărui puteri și abilități sunt infinit mai mari decât ale mele. Una dintre acestea este capacitatea de fi literalmente în toate locurile în același timp.

Cine ar îndrăzni să afirme că acest lucru nu este posibil la Dumnezeu? Cine ar sugera măcar că aceasta nu este afirmația clară a Bibliei?

Unii au spus: „Dumnezeu este pretutindeni, dar prin îngerii Săi”. Alții: „Da, El este pretutindeni, dar printr-o altă ființă numită Spiritul Sfânt”. Iar alții: „Este peste tot, dar numai *puterea* Sa este omniprezentă. El Însuși este limitat la tronul Său din ceruri”. Toate aceste idei limitează puterea lui Dumnezeu și contrazic Scripturile.

În Ioan, capitolul patru, unde este descrisă întâlnirea lui Isus cu femeia samariteancă la fântâna lui Iacob, aceasta l-a pus o întrebare foarte importantă pentru ea, dar care a arătat că nu înțelegea natura lui Dumnezeu, ca mulți alții de astăzi: „*Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii*” (Ioan 4:20).

Întrebarea ei implicată era: „Care este adevăratul loc de închinare?”, sau „Unde Îl putem găsi pe Dumnezeu?”. Răspunsul lui Isus a fost că, din acel moment înainte, oamenii nu se vor mai închina nici la Ierusalim, nici pe muntele Samariei. De ce? Pentru că „*Dumnezeu este Spirit...*” (Ioan 4:24). Atunci când înțelegem că Dumnezeu este Spirit, atunci vom înțelege că El nu poate fi limitat la un singur loc. Nici la Ierusalim și nici la muntele acela, nici la piatra pe care a uns-o Iacob și nici la tufișul care ardea și pe care l-a întâlnit Moise. Indiferent unde suntem, Dumnezeu este acolo (Psalmul 139:7, 8), motiv pentru care ne închinăm Lui oriunde și peste tot. Asta este ceea ce înseamnă închinare spirituală.

Cine sunt eu?

Este trupul meu o parte esențială a identității mele? Vă rog să vă gândiți cu atenție la această întrebare. Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și, potrivit Scripturii, noi, oamenii, suntem formați din trup și spirit (vezi Eclesiastul 12:7; 3:21; Iacov 2:26; 1 Corinteni 5:5; 2:11; Luca 23:46; Fapte 7:59, etc.). Însă, în timp ce putem și chiar ne vom și schimba într-o zi trupurile, nu ne vom schimba niciodată spiritele!

„*Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire*”. (1 Corinteni 15:50-53)

Ceea ce înțeleg din acest pasaj este că adevărata mea identitate este spiritul meu. Trupul meu nu este decât casa în care trăiesc. Este adevărat faptul că spiritul nu poate exista într-o stare conștientă dacă este despărțit de trup, cu excepția cazului în care Dumnezeu face o minune (2 Corinteni 12:2). Însă, ceea ce mă face pe mine să fiu eu însumi sunt amintirile mele, gândurile mele, ființa mea, tot ce este conținut în spiritul meu. Cu alte cuvinte, **spiritul meu este identitatea mea.**

Acest lucru este de asemenea valabil și în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Adevărata stare a lui Dumnezeu este un spirit care are capacitatea de a fi în toate locurile, în același timp. Cu toate că S-a descoperit pe Sine creației Sale într-o formă trupească, stând pe un tron, într-un anumit loc din univers, nu ar trebui să gândim că asta este tot ceea ce Dumnezeu este. „*Cerul și cerul cerurilor nu Te pot cuprinde...*” a afirmat Solomon. Și totuși, cerurile conțin forma Sa trupească. Această formă trupească este într-un anumit loc, stând pe un tron în sanctuarul ceresc. Și totuși, în același timp, într-un singur act lipsit de orice efort, Dumnezeu este pretutindeni în Univers. În adevărata Sa identitate, care este Spiritul Său, El este în toate locurile, invizibil, dar foarte real.

Biblia descrie legătura noastră cu Dumnezeu și cu Fiul Său ca fiind una reală (1 Ioan 1:3). Dar aceasta nu ar putea fi realitatea dacă avem de-a face cu un agent - o a treia persoană sau dacă am interacționa cu **puterea** lui Dumnezeu. Părtașia presupune personalitate, prezență reală, minte care să interacționeze cu o altă minte la un nivel personal.

Trei personalități

Isus este o manifestare a divinității. El este o Persoană și de asemenea o personalitate a dumnezeirii. Dumnezeu, pe de altă parte, Se manifestă pe Sine în două moduri. El are două personalități. El Se descoperă pe Sine la două niveluri. În primul rând, El este o Ființă vizibilă, tangibilă, trupească, ce stă pe un tron, într-o anumită locație a Universului. Pe de altă parte, El este de asemenea o Ființă invizibilă, intangibilă, omniprezentă, care umple tot infinitul. O Ființă măreață, dar care are două moduri de a Se manifesta pe Sine sau, dacă vreți, două personalități.

Al Cui spirit?

Biblia declară, foarte clar, faptul că Spiritul Sfânt este spiritul, viața, persoana lui Dumnezeu, așa cum ni se spune în Efeseni 4:4-6, că nu este decât **un** Spirit. Atunci cum se face că Spiritul Sfânt este deseori numit „spiritul lui Hristos”?

Dumnezeu deține o calitate care este vitală pentru planul de mântuire. Această calitate este abilitatea de a Se uni pe Sine cu spiritul unei alte persoane: „*Dar cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El*”. (1 Corinteni 6:17)

Nu putem spune cum se întâmplă acest lucru, dar știm că este adevărat. Dumnezeu spune că așa este, iar experiența fiecărui creștin sincer mărturisește că acest lucru este real. Spiritul lui Dumnezeu Se unește într-adevăr cu spiritul nostru și devin una.

Versetul care explică cel mai bine legătura dintre Isus și Spiritul Tatălui Său este Ioan 17:23 unde spune: „*Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una...*”.

Isus explică în acest verset că, în legătura care va exista între Dumnezeu, El Însuși și poporul Său, Tatăl va locui în El, „*Tu în Mine...*” și El va locui în poporul Său, „*Eu în ei...*”. Cum locuiește Isus în poporul Său? El locuiește în ei prin intermediul Spiritului Sfânt (Ioan 14:16-18). Dar cum locuiește Tatăl în Fiul Său? Din nou, prin intermediul Spiritului Sfânt. Atunci când Isus a fost aici, pe pământ, El a declarat: „*Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui*” (Ioan 14:10).

Atunci când înțelegem acest lucru este ușor să vedem motivul pentru care Biblia insistă asupra faptului că legătura noastră este atât cu Tatăl, cât și cu Fiul (1 Ioan 1:3) și motivul pentru care Isus afirmă că atât Tatăl Său, cât și El Însuși vor veni și vor locui cu cel credincios (Ioan 14:23). Același spirit al Tatălui locuiește în Fiul Său, și este mijlocul prin care atât Tatăl, cât și Fiul locuiesc în copiii lui Dumnezeu, acesta fiind motivul pentru care, deseori, apare scris că Spiritul este al lui Dumnezeu, dar în câteva locuri că este și Spiritul lui Hristos. Apostolul Pavel explică acest aspect astfel: „*Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh*” (Efeseni 2:18).

Când vorbim cu o persoană care ulterior acceptă adevărul, cum vom spune: „L-am câștigat!” sau „Dumnezeu l-a câștigat!”? Evident că vom spune: „Dumnezeu l-a câștigat!”. Dar de ce ne exprimăm astfel? Pentru că recunoaștem că, în ciuda faptului că vocea noastră a fost auzită, gura noastră a vorbit, mâinile noastre au deschis Biblia, totuși Dumnezeu a fost Cel care a făcut această lucrare prin noi. Dumnezeu a făcut-o, dar a făcut-o prin noi. În același fel, Isus a creat toate lucrurile (Ioan 1:3; Coloseni 1:16), dar a fost, de fapt, Dumnezeu în El care a făcut aceasta (Efeseni 3:9). De aceea, Dumnezeu este de fapt Cel care a creat toate lucrurile (Apocalipsa 4:11). El este Sursa întregii puteri și a tuturor ființelor.

„*Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, cari sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul*”. (Apocalipsa 5:6)

Așadar, spiritul, puterea, viața lui Dumnezeu este cea care lucrează, dar prin Hristos, unind Spiritul Său, care vine la noi atât ca Spiritul lui Dumnezeu, cât și ca Spiritul lui Hristos. Și, când același spirit locuiește în mine și lucrează prin mine, este lucrarea lui Dumnezeu, a lui Isus și a mea. Toate cele trei spirite unite într-unul. „*Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți într-Unul...*” (Ioan 17:23 KJV)

Atunci când acest adevăr este apreciat și înțeles în mod corect, va determina o mare schimbare în experiența religioasă a celor care îl primesc. Apostolii au fost umpluți de uimire de adevărul faptului că Dumnezeu Însuși a venit și a locuit literalmente în oameni. Ei s-au străduit să-i ajute pe cei care-i ascultau să înțeleagă această minune. Ei au știut că nimeni nu a putut cu adevărat să înțeleagă ce a făcut Dumnezeu prin Fiul Său, prin Spiritul Său și să nu fie umplut de bucurie și de motivația și puterea de a birui tot păcatul.

„*Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?*” (1 Corinteni 6:19)

„*Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos*”. (1 Ioan 1:3)

- capitolul 5 -

Unde este a treia persoană?

Studiind Biblia găsim, câteodată, pasaje ce par că se contrazic sau sunt în conflict. De exemplu, există două afirmații, una a lui Pavel și cealaltă a lui Iacov, privind îndreptățirea. Pavel spune: „*Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii*”. (Romani 3:28). Dar Iacov afirmă: „*Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință*”. (Iacov 2:24)

Se contrazic aceste afirmații? La prima vedere, așa pare. O credință mică ar spune: „Biblia nu este demnă de încredere. Se contrazice singură”. Pe de altă parte, cel care știe că Biblia este într-adevăr Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu va spune: „Aici este ceva ce trebuie examinat cu mai multă atenție. Să vedem cum pot fi armonizate cele două versete”.

Care dintre cele două atitudini este cea corectă? Bineînțeles, a doua. O astfel de persoană va descoperi că Biblia este în deplină armonie cu ea însăși, atunci când este înțeleasă corect. Vom descoperi că noi suntem cei care avem nevoie de înțelegere, și nu Biblia de corecturi. Vom vedea că ceea ce pare a fi contradictoriu și încurcat, va fi o cale spre o înțelegere mai bogată și mai adâncă a Cuvântului lui Dumnezeu și a căilor Sale.

De ce nu aplicăm aceeași regulă când studiem despre dumnezeire? Cum se face că mulți cred că acest subiect este interzis și nu trebuie discutat? De ce ne agățăm de această idee larg răspândită și refuzăm să examinăm toate

contradicțiile sale? Este acesta adevăratul spirit al unui ucenic, al unui umil cercetător al Bibliei, al unui copil al lui Dumnezeu?

De îndată ce este atins un subiect al divinității și sunt arătate inconsistențele ideii populare, este trâmbițat un singur cuvânt: „Mister!”, „Mister!”. Aceasta presupune a acoperi totul. Această afirmație marchează încheierea tuturor discuțiilor și cercetărilor înțelepte pe baza acestui subiect. Totuși, nu trebuie adoptată această atitudine față de nicio altă doctrină a Bibliei. În momentul în care avem această atitudine, chiar atunci învățarea noastră ia sfârșit.

Afirmă Biblia că există o a treia persoană în divinitate numită *Spiritul Sfânt*? Există unele pasaje în Scripturi care par a sugera că există o astfel de ființă? Pe de altă parte, există altele care arată că nu există o astfel de persoană. Ce să facem cu aceste părți din Scriptură? Ca și credincioși în Cuvântul lui Dumnezeu, să le examinăm fără părtinire și fără tendința tradițională și să vedem cum se armonizează aceste versete împreună.

Versete trinitariene?

Să examinăm câteva din cele mai populare versete despre care se spune că învață că Spiritul Sfânt este a treia persoană a dumnezeirii, separată de Tatăl și Fiul Său:

1. „*Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”*”. (Geneza 1:26)

Aici aflăm că Dumnezeu vorbea cu cineva, dar nu neapărat cu mai mult de o persoană. Cu cine vorbea El? După ce a fost creat pământul și viețuitoarele de pe el, Tatăl și Fiul Și-au îndeplinit planul, hotărât înainte de căderea lui Satan, de a face om după chipul și asemănarea Lor. Ei lucraseră împreună la crearea pământului și a fiecărei viețuitoare de pe el. Apoi Dumnezeu a zis Fiului Său: „*Să facem om după chipul și asemănarea Noastră*”. Observați că nu există nimic care să sugereze prezența unei a treia persoane aici.

2. „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*”. (Matei 28:19)

În acest verset, ni se spune să botezăm într-un anume nume. Un nume, în Biblie, bineînțeles, indică autoritate și caracter. Apostolii au mers și au botezat în numele lui Isus (Fapte 2:38; Fapte 19:5). Nu au ascultat ei de porunca lui Isus? Nu. Ei știau că Isus nu accentuase o anumită formulă, ci mai degrabă diferitele elemente ale salvării care trebuie acceptate de oricare credincios. Ei au înțeles că ceea ce spusese El era că fiecare nou credincios trebuie să accepte autoritatea, caracterul și lucrarea Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt în viața sa. Tatăl Și-a dat Fiul și viața Sa, umanității. Noi trebuie să acceptăm darurile dragostei Sale în darul Fiului Său, a vieții și a puterii Sale în Spiritul Sfânt. Dacă nu am primi una dintre acestea, atunci salvarea noastră nu ar fi completă. Există aici vreo învățătură despre Duhul Sfânt care ar fi o a treia Persoană, separată de Tatăl și Fiul? Nu. Numai dacă citim în Biblie ceva ce acesta nu afirmă.

3. „*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”*”. (Matei 3:16, 17)

Aici ni se spune că erau trei membri ai dumnezeirii, toți într-un loc. Fiul era botezat, Tatăl vorbea și Spiritul Sfânt cobora asupra Fiului sub forma unui porumbel. Din nou, vedem că este un Tată, un Fiu și un Duh Sfânt. Dar ce este Duhul Sfânt? Duhul Sfânt este o extensie a Tatălui. Vine direct de la Tatăl. În Luca 11:20, Isus Se referă la Duhul Sfânt ca la „*degetul lui Dumnezeu*”.

„*Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi*”. (Luca 11:20)

„*Cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El*”. (Fapte 10:38)

4. „*Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin*”. (2 Corinteni 13:14)

În acest verset sunt menționate trei puteri, dar, observați, numai **una** din ele este numită Dumnezeu. Una este Domnul și cealaltă este Duhul Sfânt (spirit) prin care avem comuniune sau părtășie cu Dumnezeu și Isus. Puțin mai târziu vom vedea cum explică foarte clar acest lucru și alte pasaje din Scriptură.

5. „*(Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt)*”. (1 Ioan 5:7)

Marea majoritate a Comentariilor Biblice ne spun că acest verset nu deține un loc legitim în Scriptură. În „*Comentarii Biblice AZȘ*” este scris:

„Pasajul, așa cum este dat în versiunea ‚King James’, nu apare în niciun Manuscript grecesc mai devreme de secolul 15 și 16. Disputatele pasaje și-au găsit intrarea în versiunea ‚King James’ datorită textului grecesc al lui Erasmus (vezi Vol. V, p. 141). Se spune că Erasmus a fost de acord să includă aceste pasaje în versiunea grecească a Noului Testament, dacă i se arată cel puțin un manuscris grecesc care să le conțină. O bibliotecă din Dublin a prezentat un astfel de manuscris (cunoscut sub numele de ‚manuscrisul 34’), iar Erasmus a inclus pasajul în textul lui. Se crede că edițiile mai târzii ale Vulgatei au adoptat acest pasaj printr-o greșeală a unui scrib, care a inclus un comentariu marginal exegetic în textul Bibliei pe care îl copia. Controversatele pasaje au fost folosite pe

scară largă pentru a sprijini doctrina Trinității, dar în lumina atâtor dovezi împotriva autenticității lor, suportul este fără valoare și nu ar trebui folosite”. (Comentariile Biblice AZȘ, comentariul la 1 Ioan 5:7).

Cu toate acestea, chiar dacă ar fi să acceptăm acest verset ca o parte legitimă din Scriptură, vorbește el despre trei persoane? În versetul 8, ni se spune că sunt trei care mărturisesc pe pământ: duhul, apa și sângele. Vedem aici că nu trebuie neapărat să fie o persoană vie cea care mărturisește. Apa și sângele mărturisesc și nimeni nu ar spune că sângele și apa sunt persoane. Atunci de ce se insistă asupra faptului că, deoarece duhul mărturisește în ceruri, trebuie să fie o persoană vie?

Sunt trei căi prin care mărturisirea este făcută pentru adevărul din ceruri. Acești martori sunt una sau au o mărturie comună. Nu înseamnă că sunt o singură persoană, o singură ființă sau un Dumnezeu. Isus a explicat ce înseamnă această unitate atunci când S-a rugat ca noi să fim una așa cum El și Tatăl sunt una. Nu ca noi să fim un singur om, ci pur și simplu să fim în armonie perfectă, tot așa cum El și Tatăl sunt în deplină armonie.

În cer, Dumnezeu mărturisește despre adevăr, așa face și Hristos și așa face și Spiritul Sfânt! Cu toate acestea, în timp ce Dumnezeu și Isus pot mărturisi prin cuvintele pe care le rostesc, Spiritul Sfânt, fie în cer, fie pe pământ, mărturisește prin a impresiona inimile celor dornici să învețe, dându-le înțelegere asupra planului de mântuire. În ceruri există trei căi ale mărturisirii: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; pe pământ, sunt trei: apa, spiritul și sângele. Să fie cele din cer o trinitate doar pentru că sunt menționate împreună? În același mod putem concluziona că apa, spiritul și sângele sunt de asemenea o trinitate și că apa și sângele sunt persoane.

A treia Persoană lipsește

Să examinăm acum câteva din locurile în care Spiritul Sfânt lipsește. În aceste locuri, Spiritul Sfânt ar fi trebuit să fie prezent, dacă ar fi fost al treilea membru al dumnezeirii.

1. „Drept răspuns, Isus i-a zis: *„Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el”*. (Ioan 14:23). **Unde este a treia Persoană?**

2. „*În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei*”. (Apocalipsa 21:22). **Unde este a treia Persoană?**

3. „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu*”. (Ioan 17:3). **Unde este a treia Persoană?**

4. „*Deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos*”. (1 Ioan 1:3). **Unde este a treia Persoană?**

5. „*Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere*”. (Luca 10:22). **Unde este a treia Persoană?**

6. „*Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una*”. (Ioan 17:23). **Unde este a treia Persoană?**

Armonizând Scripturile

Adevărul este că sunt anumite locuri în Scriptură care fac referire la Spiritul Sfânt, folosind pronumele personal „el”. Motivul este că Spiritul Sfânt nu este numai o forță, ci este de fapt chiar prezența reală și personalitatea atât a Tatălui, cât și a Fiului.

„*Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia*”. (2 Corinteni 3:17)

„*Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el*”. (Ioan 14:23)

„*Nu vă voi lăsa nemângâiați, Mă voi întoarce la voi*”. (Ioan 14:18 KJV)

Dumnezeu Tatăl și Isus sunt cu noi, dar nu într-o formă în care să-I putem vedea sau atinge, ci într-una invizibilă, intangibilă, dar într-o formă spirituală foarte reală. Datorită faptului că aceasta este prezența lui Dumnezeu, ea este sfântă. Pentru că este într-o formă spirituală, este spirit. De aici avem, **Spiritul Sfânt**.

Aceasta este singura explicație a dumnezeirii care se potrivește cu toate dovezile. Dumnezeu are un Fiu, iar El este un Spirit. Fiul **a ieșit** de la Dumnezeu: „*Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin dela Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis*”. (Ioan 8:42)

Dar și Spiritul Sfânt **a ieșit** de la Dumnezeu: „*Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care iese de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine*”. (Ioan 15:26 KJV)

Fiul este o Ființă separată de Tatăl, în timp ce Spiritul Sfânt este o extensie a Tatălui, prin care El este prezent pretutindeni.

„*Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?*”. (Psalmul 139:7)

Tatăl locuiește în Fiul Său prin Spiritul Său. Astfel, Ei sunt una. Apoi, Fiul locuiește în noi prin același Spirit, așa că și noi suntem una în Dumnezeu, așa cum și El este una cu Fiul Său: „*Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis*”. (Ioan 17:21)

„*Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una*”. (Ioan 17:22)

„Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți în Unul, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”. (Ioan 17:23 KJV)

- capitolul 6 -

Rădăcinile Trinității

De când a fost introdusă în creștinism, doctrina Trinității a constituit subiectul unor dezbateri aprinse și a unei controverse teribile. Astăzi, situația este aceeași. Există încă discuții și diferențe în ce privește această doctrină pe care, apărătorii ei, o declară ca fiind un „mare mister”.

Cândva, în decursul primilor 400 de ani după moartea lui Hristos, această doctrină s-a strecurat printre învățăturile creștinismului. Cu toate că, în mod oficial, ea a fost acceptată și definită în cadrul Conciliului de la Niceea, din anul 325, s-au găsit dovezi care par a sugera că ea exista deja, înainte de această dată, în modul de gândire a unor creștini. Însă, ceea ce este absolut sigur este că această doctrină nu a fost introdusă în Biserica Creștină decât după mai bine de un secol după moartea ultimilor apostoli. Enciclopedia Encarta descrie introducerea ei în creștinism astfel:

„Trinitatea (teologie) în teologia creștină este doctrina potrivit căreia Dumnezeu există în trei persoane – Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt – care sunt uniți într-o singură substanță sau ființă. Doctrina nu apare explicit în Noul Testament, loc în care termenul ‚Dumnezeu’ se referă aproape invariabil la Tatăl... Termenul ‚trinitas’ a fost pentru prima dată folosit în secolul al II-lea, de către teologul latin Tertulian, însă conceptul s-a dezvoltat pe parcursul dezbaterilor pe marginea subiectului naturii lui Hristos. În secolul 4, doctrina a fost în final formulată...”.

Enciclopedia Britanică afirmă că „Doctrina s-a dezvoltat gradual pe parcursul câtorva secole și prin multe controverse”. (Articolul „Trinitatea”). Stă scris că doctrina s-a „dezvoltat” pe parcursul primelor patru secole. Acum, vă rog, să vă gândiți cu atenție! Protestanții cred în Biblie. Catolicii cred în Biblie plus tradiția. Protestantismul afirmă: „Tot adevărul necesar se găsește în Biblie”. Catolicismul spune: „Nu! Biserica a continuat să descopere și să proclame mai mult adevăr de-a lungul secolelor (tradiția)”. Pe această bază, Biserica Romano-Catolică pretinde că învățăturile sale sunt mai presus de Biblie. Această doctrină a Trinității se găsește exact în tradiția Catolică, și nu în Scriptură, motiv pentru care următoarea afirmație a unui romano-catolic este pe deplin justificată: „Opozanții noștri pretind uneori că niciun crez care nu apare explicit în Scriptură nu ar trebui acceptat ca dogmă... Dar Bisericile Protestante au acceptat asemenea dogme ca Trinitatea, pentru care nu există o autoritate exactă în Evanghelii”. (Revista „Life”, 30 Octombrie 1950).

Dar, cercetând mai atent doctrina unui Dumnezeu - trei în unu, descoperim un adevăr și mai uluitor. Doctrina unui Dumnezeu trinitarian a existat cu multe secole înainte de a fi îmbrățișată de „Biserica Creștină”.

„Papalitatea are în unele dintre bisericile sale, ca exemplu, în mănăstirea așa-zisei ‚Trinități din Madrid’, o imagine a Dumnezeului Triunic, cu trei capete și un singur trup. Babilonienii aveau ceva asemănător. Domnul Layard, în ultima sa lucrare, a scris despre un specimen al unei asemenea divinități triunice venerată în Asiria. O divinitate asemănătoare venerată de păgânii din Siberia, a fost găsită pe o medalie din Cabinetul Imperial din St. Petersburg. În India, divinitatea supremă este reprezentată în una dintre cele mai vechi peșteri – temple, având trei capete și un singur trup, sub numele de ‚Eko Deva Trimurtii’ – ‚Un Dumnezeu, trei forme’. În Japonia, budiștii îl venerază pe marele lor Dumnezeu, Buda, având trei capete, sub numele de ‚San Pao Fuh’. Toate acestea au existat din timpurile străvechi. Acoperită de idolatrie, recunoașterea Trinității era universală în toate națiunile străvechi ale lumii”. („Cele două babilonuri” – Alexander Hislop, pag. 17, 18).

Examinând crezurile vechilor religii păgâne care au existat cu sute de ani înainte ca Hristos să vină pe pământ, descoperim din nou și din nou că trinitatea era venerată. Dacă doctrina trinității nu a fost înțeleasă de poporul lui Dumnezeu decât după câteva sute de ani după Hristos, de unde au luat această idee religiile păgâne? Benjamin Wilkinson, care a scris cartea „Adevărul triumfător”, a oferit un răspuns interesant:

„Revelațiile din Vechiul Testament au făcut cunoscută Trinitatea. Într-o formă desfigurată și ciudată, Zoroastru și-a proclamat natura de trinitate. El l-a așezat în vârful ierarhiei sale cerești pe Ormazd (sau Ahua-Mazda), marele spirit înțelept, pe Ariman, supremul spirit rău care avea aceeași vârstă și-i era rival, Dumnezeuul întunericului care locuia în groapa fără margini a nopții. Cu ei, el l-a asociat pe Mitra, Dumnezeuul luminii, care era soarele și o întrupare a venerării soarelui. După cum soarele nu era nici în cer și nici pe pământ, ci între acestea, tot astfel și Mitra era marele mijlocitor. Când mitraismul s-a răspândit în Imperiul Roman, Mitra era denumit campionul păcătoșilor, însoțitorul de după moarte și călăuză sufletelor în cerul cerurilor”. („Adevărul triumfător”, pag. 120).

În cartea „Cele două babilonuri” la pagina 18, aceeași idee apare scrisă de Alexander Hislop: „Acoperită de

idolatrie, recunoașterea Trinității era universală în toate națiunile străvechi ale lumii, dovedind cât de înrădăcinată era în rasa umană doctrina primitivă a acestui subiect care reiese atât de clar din Geneză... emblema trinitariană a divinității asiriene demonstrează clar că ea își are originea în credința patriarhală”.

Atât Benjamin Wilkinson, cât și Alexander Hislop au făcut sugestia inexplicabilă că națiunile păgâne au primit conceptul lor despre un Dumnezeu trinitarian de la primii evrei. Cele mai multe încercări demonstrează lipsa rațiunii, iar exemplul de mai sus reprezintă unul clar. Au primit națiunile păgâne conceptul lor despre un Dumnezeu triunic de la evrei? Există vreo dovadă în acest sens? Există vreun lucru care să dovedească faptul că ei îi imitau pe copiii lui Israel în ideile lor despre un Dumnezeu trei-în-unu? Care sunt faptele? Să le examinăm!

Au avut evreii crezul într-o trinitate?

Unul dintre crezurile fundamentale ale iudaismului este că nu există decât un singur Dumnezeu. Acesta nu este un crez nou pentru evrei, ci unul dintre crezurile lor fundamentale încă de la debutul lor ca națiune. Ei nu au crezut și nici nu au vorbit despre un Dumnezeu care este format din trei părți sau din trei persoane.

S-a afirmat că termenul ebraic „elohim” semnifică pluralitatea persoanelor din cadrul divinității, de vreme ce acesta este pluralul termenului „el”, „Dumnezeu”. Însă, ceea ce este semnificativ este că, în ciuda faptului că acesta este un termen evreiesc, evreii înșiși care își înțeleg cel mai bine propria limbă, nu au crezut niciodată și nici nu cred în prezent într-o pluralitate de dumnezei sau într-o divinitate trinitariană. De fapt, fraza „Ascultă, oh Israel, Domnul Dumnezeuul tău este un singur Domn” conține chiar cuvântul „Elohim” și totuși ea reprezintă fundamentul de neclintit pe care evreii își ancorează conceptul despre un singur Dumnezeu, care este o mare Ființă. Evreii din acea vreme, care aveau cea mai desăvârșită revelație de la și despre Dumnezeu, nu au gândit nimic despre un Dumnezeu trinitarian, ci, dimpotrivă, au insistat pe opusul acestei idei. Cu siguranță te pune pe gânduri faptul că poporul pe care l-a ales Dumnezeu și căruia i S-a revelat nu a avut niciun concept despre trinitate, în timp ce păgânii din jurul lor îl aveau. Au avut acești păgâni o înțelegere mai bună despre natura lui Dumnezeu decât iudeii?

De o mare semnificație este faptul că, în cazul câtorva trinități păgâne, cea de-a treia persoană era o reprezentare a răului, a cărei descriere nu i se poate potrivi decât lui Satan. Să ne uităm, spre exemplu, la dumnezeii trinitarieni care erau venerați în Egipt, Persia și chiar și azi în cadrul religiei hinduiste din India.

În Egipt

„Din timpul primei dinastii (2525 – 2775 înainte de Hristos), Horus și dumnezeul Set au fost mereu vrăjmași și au fost împăcați în Egiptul de Sus și în Egiptul de Jos. În cadrul mitului lui Osiris, care a devenit proeminent în anul 2350 î. Hr., Horul era fiul lui Osiris. El avea un dușman, pe Set, care l-a ucis pe Osiris și a contestat moștenirea lui Horus, tronul Egiptului...” (Enciclopedia Britanica, articolul „Horus”).

„Set era reprezentat ca o figură amestecată, cu un trup de câine, cu ochi înclinați, urechi ascuțite, cu moț în vârful cozii (în reprezentări mai târzii, era bifurcată), și un bot lung și încovoiat...”

Inițial, Set a fost un dumnezeu al cerului, domnul deșertului, al furtunilor, dezordinii și războiului – în general, un înșelător. Set îngloba elementul necesar și creativ al violenței și dezordinii din cadrul lumii ordonate...” (Enciclopedia Britanica, articolul „Horus”).

În Persia

„Potrivit lui Zoroastru, Ahura Mazda a creat universul și ordinea cosmică pe care le menține. El a creat de asemenea și spiritele gemene Spenta Mainyu (Mitra) și Andra Mainyu (Ariman), cel dintâi fiind bun, alegând adevărul, lumina și viața, iar cel din urmă fiind distructiv, alegând înșelăciunea, întunericul și moartea. Lupta dintre aceste spirite alcătuiește istoria lumii (Enciclopedia Britanica, articolul „Ahura Mazda”).

Ariman, Angra Mainyu („Spiritul distrugător”) este spiritul rău în doctrina dualistă a zoroastrianismului. Natura sa este exprimată în principalul său epitet: „Druj”, „mincinosul”. Mincinosul se manifestă prin trăsături precum lăcomia, mânia și invidia. În lupta împotriva luminii, a creației bune a lui Ahura Mazda, Domnul cel înțelept, Ariman a creat o hoardă de demoni invidioși care au trăsături similare cu ale sale. În ciuda haosului și a suferinței produse în întreaga lume prin atacul său, credincioșii se așteaptă ca, la sfârșitul timpului, Ariman să fie înfrânt de Ahura Mazda. Limitați la țărâmul lor, demonii săi se vor devora între ei și propriei sale existențe i se va pune capăt...”

Originea răului în sistemul lui Zoroastru stă într-un exercițiu al voinței libere care a avut loc la începutul creației, atunci când fiii gemeni ai lui Ahura Mazda au intrat într-o rivalitate veșnică. Unul, Spenta Mainyu (Mitra sau Spiritul cel Bun) a ales binele, obținând astfel atributele adevărului, dreptății și vieții. Celălalt, Andra Mainyu (Ariman sau Spiritul Distructiv) a ales răul și forțele de distrugere, nedreptatea și moartea...” (Enciclopedia Britanica, articolul „Ahura Mazda”).

În India

Trinitatea hindusă.

Cartea „Simbolismul ritualurilor și dumnezeilor hindu” afirmă despre o trinitate hindu care a existat cu secole înainte de Hristos: „Șiva este unul din dumnezeii Trinității. Despre el se spune că este dumnezeul distrugerii. Ceilalți doi dumnezei sunt Brahma, dumnezeul creației, și Vișnu, dumnezeul menținerii... Pentru a indica faptul că aceste trei procese sunt unul și același, cei trei dumnezei sunt combinați într-o singură formă”. Publicată de A. Parthasarathy, Bombay.

„Vișnu este deseori privit ca o manifestare specială a aspectului protector al celui suprem, iar Șiva având funcția distructivă. Un alt dumnezeu, Brahma, creatorul, rămâne în fundal ca un demiurg. Aceste trei figuri (Brahma, Vișnu și Șiva) constituie așa-numita Trinitate Hindu (Trimurti, „Unul sau Întregul în trei forme”). Acest concept încearcă să sintetizeze și să armonizeze convingerea potrivit căreia puterea supremă este singulară, având o pluralitate de dumnezei în serviciul religios zilnic de închinare”. (Enciclopedia Britanica, articolul „Hinduismul”)

„Istoricii arată că, la vremea aceea (anul 500 î. Hr.), preoții hindu și-au schimbat învățătura și au adoptat conceptul adorabil al unui Tată ceresc iubitor. A fost împrăștiată o nouă literatură și au fost scrise nenumărate broșuri pentru a-i plasa pe Brahma (creatorul), Vișnu (păstrătorul) și Șiva (distrugătorul), Trinitatea hindu, la egalitate cu Iehova. Aceste concepte, mai mult abstracte decât materialiste ale religiei, au fost crezurile brahmanilor și ale claselor educate, iar masele au fost abandonate idolatriei”. („Adevărul triumfător”, pag. 126, Benjamin Wilkinson)

Cea de-a treia persoană

Aceste versiuni ale Trinității descoperă următoarele detalii uimitoare:

1. Un dumnezeu creator care este bun și milostiv.
2. În două din aceste versiuni descoperim un alt dumnezeu care este fiul său și care este de asemenea bun.
3. Un al treilea dumnezeu (în unele cazuri, a fost și el fiul tatălui și fratele celui de-al doilea dumnezeu) care este rău și care se războiește împotriva tatălui și a fiului.

Este posibil să nu observăm ce înseamnă toate acestea? Este aceasta ideea trinității pe care se presupune că păgânii au adoptat-o de la evrei? Scripturile evreiești vorbesc într-adevăr despre trei ființe care se potrivesc cu descrierile de mai sus, dar în mod sigur nu constituie o trinitate.

1. Dumnezeu Tatăl, conducătorul suprem al universului. În mod absolut și pe deplin Dumnezeu.
2. Mihail, Prințul (Daniel 10:13; 12:1), Domnul (Psalmul 110:1), Fiul Tatălui (Proverbe 8:22-31; 30:4), de asemenea, în mod absolut și pe deplin Dumnezeu.
3. Dușmanul, Satan, acuzatorul și distrugătorul (Iov 1:6; 2:7), șarpele (Geneza 3:14, 15), îngerul căzut (Isaia 14:12-15; Ezechiel 28:12-19) care s-a răzvrătit și a făcut război împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său.

Aceste concepte păgâne ale Trinității, în loc de a indica spre o adevărată Trinitate, descoperă foarte clar falsitatea doctrinei Trinității, demascându-i originile.

A existat cineva care a făcut război împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său, cel ce este dușmanul neprihănirii. Această ființă și-a dorit foarte mult să fie parte a unei trinități. El și-a dorit să fie egal cu Fiul lui Dumnezeu și, în încercarea sa de a atinge acest scop, s-a răsculat împotriva Tatălui și a Fiului Său. Această persoană este Satan, inamicul, distrugătorul.

„Si în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer”. (Apocalipsa 12:7, 8)

Este același Satan care apare în mod clar în Trinitatea păgână, ca fiind a treia ființă din divinitate. Ceea ce nu a putut realiza în cer, a realizat pe pământ – să fie venerat ca a treia persoană într-o divinitate trinitariană.

Păgânii au învățat ceva de la evrei, dar nu doctrina despre un dumnezeu trinitarian. Cum ar fi putut învăța așa ceva? Evreii nu au crezut în Trinitate! Ceea ce au învățat a fost adevărul despre un conflict cosmic dintre Dumnezeu, Fiul Său și o ființă cerească, numită Lucifer, care a aspirat la dumnezeire. Prin intermediul acestor închinători păgâni, Satan a reușit să distorsioneze cu ușurință realitatea, astfel încât să apară ca un membru al dumnezeirii, un frate al Fiului lui Dumnezeu și, de aceea, vrednic de a fi venerat. Ce tragedie că acest concept păgân a pătruns atât de puternic în Creștinism, astfel încât Trinitatea este acum prima pe lista crezurilor fundamentale ale aproape tuturor denominațiilor creștine!

Astăzi, creștinismul venerază un al treilea „dumnezeu”. De fapt, acest „dumnezeu”, în aceste zile, dintre toți cei trei membri ai așa-numitei „Trinități”, primește cu adevărat cea mai mare atenție. El este numit „Duhul Sfânt”, dar numai sfânt nu este. El îi conduce pe creștini în cele mai ciudate manifestări și în cel mai nepotrivit mod, chiar un comportament indecent. Și totuși, el este venerat ca fiind Domnul și dătătorul vieții. Cine este acest „al treilea membru al Trinității”? Este aceeași persoană pe care hindușii o venerază sub numele de „Șiva”, dumnezeul morții și al distrugerii; același pe care persanii l-au venerat ca fiind „Ariman”, fratele rău al dumnezeului Mitra. Este același dumnezeu pe care egiptenii l-au venerat ca fiind „Set”, fratele rău al dumnezeului Horus. Cu alte cuvinte, este Satan însuși.

Intrarea în creștinism

Așa cum am văzut, Trinitatea nu este afirmată de Noul Testament. Nu a fost afirmată nici de Isus, și nici de apostoli. Mărturia istoricilor atestă că această doctrină „s-a dezvoltat treptat”, în decursul primelor patru secole ale erei creștine. Când înțelegem că această doctrină a unui Dumnezeu triunic predomina printre păgânii din perioada respectivă și că, în loc de a fi o învățătură directă a Bibliei, a fost „dezvoltată” de-a lungul anilor marii apostazii de către chiar puterea care a fost responsabilă unirii păgânismului cu creștinismul, începem pe bună dreptate să avem îndoieli în ceea ce privește originile creștine ale Trinității.

Istoricul Edward Gibbon, în prefața lucrării „Istoria creștinismului”, afirmă: „Dacă păgânismul a fost cucerit de creștinism, este în aceeași măsură adevărat și faptul că creștinismul a fost corupt de păgânism. Deismul curat al primilor creștini ... a fost modificat de către Biserica Romei, în dogma imposibil de înțeles a trinității. Multe din dogmele păgâne, inventate de egipteni și idealizate de Platon, au fost privite ca vrednice de crezare”.

Istoria a fost atât de mult fardată și distorsionată de către confuzia religioasă a curentului principal religios, încât este foarte dificil să găsim mulți istorici care să ofere o imagine clară, adevărată a influențelor care au condus la introducerea trinității în crezul creștin. Însă, găsim un alt istoric, Siegfried Morenz, care, în lucrarea sa „Religia Egiptului”, afirmă:

„Trinitatea a constituit o preocupare majoră a teologilor egipteni... Trei dumnezei sunt combinați și priviți ca fiind o singură ființă, li se adresează la singular. În felul acesta, forța spirituală a religiei egiptene arată o legătură directă cu teologia creștină”.

În secolul al IV-lea d. Hr. s-a ivit o controversă legată de învățătura lui Arius, un preot creștin din Alexandria, Egipt. Enciclopedia „Britannica”, în articolul „Arianismul”, face următorul comentariu despre învățăturile lui Arius: „Afirmă că Hristos nu este cu adevărat divin, ci o ființă creată. Premisa fundamentală a lui Arius era unicitatea lui Dumnezeu, care singur este existent prin Sine Însuși și imutabil; Fiul, care nu este existent prin Sine, nu poate fi Dumnezeu. Datorită faptului că Dumnezeirea este unică, aceasta nu poate fi împărțită sau comunicată, deci Fiul nu poate fi Dumnezeu”. Potrivit oponentilor săi, în mod deosebit episcopului Atanasius, învățătura lui Arius îl reducea pe Fiul la un semi-zeu, reintroducând politeismul (de vreme ce închinarea la Fiul nu fusese abandonată), și submina conceptul creștin al răscumpărării, de vreme ce numai cel care era cu adevărat Dumnezeu putea împăca omul cu Divinitatea. Controversei i s-a pus capăt prin Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.), care l-a condamnat pe Arius și învățătura sa și care a emis un crez pentru a-l păzi pe cel creștin. Acest crez afirmă că Fiul este „homoousion to Patri” („de aceeași substanță cu Tatăl”), declarându-L astfel ca fiind tot ceea ce Tatăl este: El este cu desăvârșire divin. Oricum, aceasta nu a constituit decât începutul unei prelungite dispute”.

Această controversă ariană a constituit, de fapt, focarul care a condus la adoptarea crezului trinitarian de către Biserica Romano-Catolică. Concluzia a fost hotărâtă la Conciliul de la Niceea în 325, în cadrul căruia scrierile și învățăturile lui Arius au fost condamnate, iar punctul de vedere despre Dumnezeu promovat acolo a fost adoptat ca fiind poziția oficială creștină. Dacă ar fi fost făcută o mică schimbare poziției lui Arius, atunci aceasta ar fi fost în desăvârșită armonie cu Scripturile. Tot ceea ce avea nevoie era corectarea prin care să se afirme că Isus nu a fost o Ființă creată, ci Fiul născut al lui Dumnezeu, fiind astfel pe deplin divin și astfel pe deplin capabil de a-l salva pe om din păcat.

Observați că, în ciuda declarației formale aceluia conciliu că Isus a fost „născut, nu creat”, afirmația că El a fost „aceeași ființă” cu Tatăl a transformat într-o batjocură termenul „născut”. De vreme ce El a fost din aceeași substanță, din aceeași ființă, atunci nu putea fi Fiul lui Dumnezeu într-un sens inteligibil. Arius a fost mai aproape prin afirmația că Tatăl și Fiul erau de o substanță „similară”, dar nu de „aceeași” substanță.

Aceasta este așadar rădăcina crezului trinitarian. În felul acesta s-a strecurat în învățăturile creștinismului. De la acest început, doctrina trinității s-a impus cu hotărâre în crezurile majorității bisericilor creștine, astfel încât astăzi, cu greu, mai poți găsi vreun grup de creștini care să nu fi fost infectat de otrava ei într-un fel sau altul. Teologi învățați se referă la ea ca fiind „adevărul etern” al credinței creștine. Atât de puternic a pătruns în gândirea oamenilor, încât o respingere a ei va rezulta în etichetarea imediată a unui grup cu numele de „sectă”.

Însă adevărul este uimitor de clar pentru cei ce sunt dispuși să studieze cu sinceritate dovezile. Domnul să ne ajute să fim sinceri cu conștiințele noastre. „Tot adevărul oferă siguranță și nimic altceva nu poate oferi siguranță”. Să fim credincioși, indiferent de tradiția sau opinia populară!

- Apendix -

Evidențele Scripturii

Câți dumnezei există?

„Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn”; ... Cărturarul I-a

zis: „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El’ ... Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu’. Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări”. (Marcu 12:29, 32, 34)

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este totuna cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu”. (1 Corinteni 8:4)

Cine este Dumnezeu?

„Totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi”. (1 Corinteni 8:6)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17:3)

„În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeul cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei”. (Apocalipsa 21:22)

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos”. (1 Cor. 11:3)

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”. (Efeseni 4:6)

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”. (1 Timotei 2:5)

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri”. (2 Corinteni 1:3)

„În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. (1 Corinteni 15:24-28)

„Și însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde”. (2 Tesaloniceni 2:16)

Care este legătura dintre Isus și Dumnezeu?

„Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu”. (1 Ioan 4:15)

„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl”. (1 Ioan 2:22, 23)

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu născut, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. (1 Ioan 4:9, 10 KJV)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3:16 KJV)

„Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:5)

„Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis”. (Ioan 8:42)

„Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu”. (Ioan 5:18)

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30:4)

„Cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!””. (Ioan 10:36)

„Și a strigat cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuiești!””. (Marcu 5:7)

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile”. (Proverbe 8:22-25)

„Eu eram cu El, ca unul crescut lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, bucurându-mă neîncetat înaintea Lui”. (Prov. 8:30 KJV)

Cine stă pe tronul Universului?

„Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu”. (Matei 5:34)

„Și cine jură pe cer jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el”. (Matei 23:22)

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva”. (Apoc. 4:2)

„Și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!””. (Apocalipsa 7:10)

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri”. (Evrei 8:1)

„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui Viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor”. (Evrei 12:22)

„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”. (Apocalipsa 3:21)

Tronul lui Isus este tronul lui David

„Pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate””. (Evrei 1:8)

„El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit”. (Luca 1:32, 33)

„Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie”. (Fapte 2:30)

Isus are toată puterea și autoritatea, dar prin ce mijloc le deține?

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ””. (Matei 28:18)

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine”. (Ioan 5:26)

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii””. (Coloseni 2:9)

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El””. (Coloseni 1:19)

„Dumnezeu, în adevăr, „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți”. (1 Corinteni 15:27, 28)

Un „Înger” (Mihail) a fost Cel care a avut autoritatea în Numele lui Dumnezeu și care i-a condus pe evrei prin pustie

„Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi. Îngerul Meu va merge înaintea ta și te va duce la amoriți, hetiti, fereziți, canaaniți, heviți și iebusiți, și-i voi nimici””. (Exodul 23:20-23)

„Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim și a zis: „Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da. Am zis: „Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi; și voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele”. Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta? Am zis atunci: „Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste, și dumnezeii lor vă vor fi o cursă”. După ce a spus Îngerul Domnului aceste vorbe tuturor copiilor lui Israel, poporul a ridicat glasul și a plâns””. (Judecători 2:1-4)

„Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc. ... Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”. Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu””. (Exodul 3:2, 6)

„Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt”. Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce Se numește Eu sunt, m-a trimis la voi”. Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: Domnul Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam””. (Exodul 3:14, 15)

„Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea””. (Exodul 13:21)

„Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul și a stat înapoia lor”. (Exodul 14:19)

„În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime”. (Isaia 63:9)

„El este acela care, în adunarea israeliților din pustiu, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. (Fapte 7:38)

Unde este a treia persoană?

„Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!” (2 Ioan 1:3)

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, și să nu faci nimic cu părtinire”. (1 Timotei 5:21)

„Către Tit, adevăratul meu copil în credința noastră a amândurora: Har și pace dela Dumnezeu Tatăl, și de la Isus Hristos, Mântuitorul nostru!” (Tit 1:4)

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos”. (Efeseni 1:2)

„Către sfinții și frații credincioși în Hristos care sunt în Colose: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos”. (Coloseni 1:2)

Cine este Spiritul Sfânt?

1. Atunci când vorbim despre spiritul unei persoane, ne referim la parte interioară a lui, la acea parte care este diferită de trup.

„Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus”. (1 Corinteni 5:3-5)

„Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și, când a zis aceste vorbe, și-a dat duhul”. (Luca 23:46)

„Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” (Fapte 7:59)

„Căci, măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos”. (Coloseni 2:5)

„Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se coboară în jos în pământ?” (Eclesiastul 3:21)

„Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat”. (Eclesiastul 12:7)

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Vai de prorocii fără minte care umblă după duhul lor și nu văd nimic!” (Ezechiel 13:3)

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă”. (Matei 26:41)

„Iar pruncul creștea și Se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării Lui înaintea lui Israel”. (Luca 1:80)

2. Spiritul lui Dumnezeu este față de Dumnezeu la fel cum spiritul omului este față de om.

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 2:11; Rom. 8:6)

3. Spiritul Sfânt aparține Cuiva.

„Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”. (Geneza 6:3)

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război, izbăvirea”. (Isaia 61:1)

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise!” (Fapte 2:17)

„Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi”. (Matei 10:20)

4. Spiritul nu are o voință independentă. Spiritul nu poate veni sau pleca după cum dorește. Spiritul trebuie să fie dat sau luat de Dumnezeu sau de Hristos.

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13)

„Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul

Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit". (Ioan 7:39)

„Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt”. (Psalmul 51:11)

„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine”. (Ioan 15:26)

„Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți”. (Fapte 2:33)

5. Spiritul este prezența Tatălui și a Fiului în putere și în minte, dar nu în formă trupească.

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” (Psalmul 139:7)

„Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său”. (Fapte 20:28)

„Îngerul i-a răspuns: ‚Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu’”. (Luca 1:35)

„Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”. (2 Corinteni 3:17)

„Căci ‚cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?’ Noi însă avem gândul lui Hristos”. (1 Corinteni 2:16)

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16)

„Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru” (Efeseni 3:16),

„așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste...”. (Efeseni 3:17)

6. Când Isus a spus că Dumnezeu va trimite Duhul, El a explicat ceea ce a înțeles prin cuvintele „Eu voi veni...”.

„Și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi. Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui. Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: ‚Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?’ Drept răspuns, Isus i-a zis: ‚Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el’”. (Ioan 14:17-23)

„Ați auzit că v-am spus: ‚Mă duc, și Mă voi întoarce la voi’. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: ‚Mă duc la Tatăl’; căci Tatăl este mai mare decât Mine”. (Ioan 14:28)

7. Puterea divină a lui Hristos, atunci când a fost pe pământ, era Spiritul Sfânt.

„Cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El”. (Fapte 10:38)

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine”. (Ioan 5:26)

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui”. (Ioan 14:10)

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți”. (Fapte 2:22)